

KONINKLIJKE
PRIJS VOOR VRIJE
SCHILDERKUNST

2026

ROYAL AWARD
FOR MODERN
PAINTING

De Koninklijke Prijs voor Vrije Schilderkunst is bedoeld om jonge, talentvolle in Nederland werkzame schilders aan te moedigen in hun werk als kunstenaar. De prijs is in 1871 door Koning Willem III ingesteld als Koninklijke Subsidie voor Vrije Schilderkunst. Na Koning Willem III hebben Koningin Emma, Koningin Wilhelmina, Koningin Juliana, Koningin Beatrix en Koning Willem-Alexander deze aanmoedigingsprijs ontwikkeld tot een traditie van koninklijke aandacht voor de schilderkunst.

Nederlandse kunstenaars die de beeldende kunst beroepsmatig en zelfstandig beoefenen en op 1 januari 2026 de leeftijd van 35 jaar nog niet hadden bereikt, konden meedingen naar een Koninklijke Prijs. Kunstenaars die de prijs eerder ontvingen, mochten, indien zij op de genoemde datum jonger waren dan 30 jaar, opnieuw meedingen.

De lijst met genomineerden wordt door middel van twee jureringsrondes zorgvuldig samengesteld door een vakkundige jury. Drie jonge kunstenaars komen ieder jaar in aanmerking voor een Koninklijke Prijs, te weten € 9.000,- vrij van belastingen en premies.

In 2026 zonden, in reactie op advertenties in diverse (social) media, 334 kunstenaars beeld en documentatie in. Ruim 2300 beelden passeerden de revue. Aan 30 kunstenaars werd gevraagd twee schilderijen in te zenden voor de tweede ronde.

De Koninklijke Prijs voor Vrije Schilderkunst wordt uitgereikt in het Koninklijk Paleis Amsterdam. Daar vindt ook de jaarlijkse tentoonstelling plaats die ter gelegenheid van de uitreiking wordt georganiseerd. Het werk van de winnaars krijgt dan, samen met het werk van de genomineerden, bijzondere aandacht. De prijsuitreiking en de tentoonstelling vinden plaats onder auspiciën van de Stichting Koninklijk Paleis te Amsterdam.

Aan de tentoonstelling is ieder jaar een publieksprijs verbonden. In 2025 kreeg het werk '40 Days, 40 Nights' van Frederique Jonker de meeste stemmen.

The Royal Award for Modern Painting is an incentive award that was created to encourage talented young painters who are active in the Netherlands in their artistic development. It was instituted by King William III in 1871, and subsequently developed by Queen Emma, Queen Wilhelmina, Queen Juliana, Queen Beatrix and King Willem-Alexander into a tradition of royal commitment to painting.

Dutch artists who practise the visual arts as independent professionals and who were under thirty-five years of age as of 1 January 2026 were eligible to compete for a Royal Award. Those who had received the award in the past were permitted to compete again if they were still under thirty years of age by the said date.

The list of nominees is carefully compiled by a professional jury through two judging rounds. Each year three young artists are presented with a Royal Award of € 9,000 tax-free and exempt from social security contributions.

In 2026, in response to calls for submissions published in a range of social and other media, 334 artists sent in pictorial material and documentation for consideration. The jury examined a total of over 2,300 images, after which 30 artists were asked to submit two paintings for the second round.

The Royal Award for Modern Painting is presented at the Royal Palace Amsterdam. This is also the venue for the annual exhibition that accompanies the presentation. This show includes the work by the nominees, highlighting the work by the winners. The award ceremony and the exhibition take place under the auspices of the Royal Palace Amsterdam Foundation.

Having viewed the exhibition, the public awards its own prize. In 2025 the work '40 Days, 40 Nights' by Frederique Jonker received the most votes.

JURYRAPPORT

JURY REPORT

Er is op dit moment in de media veel discussie over het gebruik van Artificiële Intelligentie en de invloed die het heeft op de creatieve sector. Een derde van alle nieuwe muziek wordt tegenwoordig door AI gemaakt, die soms niet meer van 'echt' te onderscheiden is. Een door AI gegenereerd nummer drong afgelopen november de Nederlandse Top 50 binnen. Kunst Centrum Haarlem exposeerde in 2025 werk van drie digitaal gecreëerde kunstenaars die "wonen in het wereldwijde web van algoritmes". Hun creaties, tot stand gekomen in samenwerking met Dead End Gallery, waren het resultaat van een dataset van kunst en technologie. Op de website van het kunstcentrum wordt hun werk omschreven als uniek, innovatief, gedurfd en grensverleggend. Ook kunstenaars met een fysiek adres omarmen steeds vaker AI, terwijl andere makers er juist hun zorgen over uitspreken. Het kunstcentrum wakkerde met de expositie de discussie aan over de mogelijke invloed op de beeldende kunstpraktijk. Maakt een algoritme straks interessantere kunst dan een mens? Zal AI straks kunstenaars gaan vervangen? Wordt het beeldrecht geschonden van kunstenaars bij de beeld-genereer-programma's? Datasets maken immers gebruik van alle bestaande beelden die ooit aan de digitale wereld zijn toegevoegd. Lees: alle afbeeldingen van alle websites van kunstenaars. Deze vragen herinneren ons aan de bezorgdheid over het effect van de nieuwe fotografie op de schilderkunst rond 1840. Menig schilder vreesde dat het vermogen van fotografie om realistische beelden vast te leggen zou leiden tot het einde van de schilderkunst. Maar het liep anders. De fotografie bood nieuwe opties en gaf schilders juist de vrijheid om nieuwe, niet realistische stijlen te verkennen in de 19e eeuw. De intrede van nieuwe technieken en kunstvormen heeft in de gehele 20e eeuw, tot op de dag van vandaag, geleid tot experimenten met de grenzen van de schilderkunst. In het kielzog daarvan keert ook de discussie over 'het einde' of zelfs 'de dood' van de schilderkunst telkens weer terug.

The media is currently full of articles about the use of Artificial Intelligence and its influence on the creative sector. One-third of all new music is now created by AI – some of it indistinguishable from 'real' music. Last November, an AI-generated song entered the Dutch Top 50. In 2025, Haarlem Art Centre exhibited items made by three digitally-created artists who inhabit 'the World Wide Web of algorithms'. Their creations, produced in collaboration with Dead End Gallery, were generated using a dataset of art and technology. The Art Centre's website describes their work as unique, innovative, audacious and 'pushing back frontiers.' Artists with a physical address are also increasingly embracing AI, while other creators express concern. With its exhibition, the Art Centre sparked a debate about the possible influence of AI on the practice of the visual arts. Will we soon be seeing an algorithm that creates more interesting art than a human being? Will AI soon replace artists altogether? Do image-generating programmes breach artists' image rights? After all, datasets rely on all the existing images that have ever been added to the digital world. In other words: they use all images from all artists' websites.

These questions remind us of the concerns about the impact of the new technique of photography on painting around 1840. Many painters feared that photography's ability to record realistic images would usher in the demise of painting. In fact, events took a quite different turn. Photography provided new possibilities and gave painters the freedom to explore new, non-realistic styles in the nineteenth century. The advent of new techniques and art forms led to experiments with the boundaries of painting throughout the twentieth century – and this process continues to this day. Time and again these changes provoke a resurgence of debate on the 'end' or even 'death' of painting. We seldom see speculation about the end of sculpture, draughtsmanship, or video art. And any demotion of painting amid suggestions

Zelden wordt er gespeculeerd over het einde van de beeldhouwkunst, van de tekenkunst of van de videokunst. En na een signalering dat de schilderkunst niet relevant is en uitgerangeerd - zoals tijdens documenta X in 1997 - valt in recensies over tentoonstellingen van contemporaine schilderkunst stevast het woord springlevend op, bijvoorbeeld in recensies over de tentoonstelling 'Brave New World - 16 schilders voor de 21e eeuw' in Museum De Fundatie, Zwolle (2023). De schilderkunst heeft sinds de eeuwwisseling "weer aan vitaliteit [heeft] gewonnen", zo stelt curator Tanja Boon in de catalogus 'Painting after Painting' (S.M.A.K., Gent 2025). Er werden overigens vorig jaar opvallend veel grote overzichten georganiseerd waarin de (figuratieve) schilderkunst een grote rol speelde. Behalve Gent, presenteerde Museum MORE in Gorssel met 'Reality Check' het nieuwste Nederlandse realisme met werk van meer dan vijftig kunstenaars. In Bozar in Brussel verkende de tentoonstelling 'When We See Us: een eeuw pan-Afrikaanse figuratieve schilderkunst' de zwarte zelfrepresentatie aan de hand van werk van 120 kunstenaars uit Afrika en de diaspora. En niet onbelangrijk: aan al bovengenoemde tentoonstellingen namen kunstenaars deel die eerder waren genomineerd voor de Koninklijke Prijs voor Vrije Schilderkunst.

Verbreding van het medium

Het oprekken van de grenzen van de schilderkunst heeft er ook toe geleid dat het medium minder scherp wordt gedefinieerd en dat het niet altijd duidelijk is wat er wel of niet toe wordt gerekend. Dat heeft de jury's van de Koninklijke Prijs van de afgelopen jaren er niet van weerhouden werken te selecteren waaraan geen kwast te pas kwam. Zo hingen er in de laatste vijf edities wandtapijten, textiele doeken, spiegelende oppervlaktes van roestvrij staal, zeefdrukken op doek, of collages van leer. De picturale kwaliteit en de zeggingskracht van de werken stonden voorop in de selectie, en dat gold zowel voor de werken gemaakt met kwast en verf, als zonder.

that it is on its last legs – as during *documenta X* in 1997 – invariably leads to rebuttals including the phrase 'alive and kicking' in relation to contemporary painting exhibitions, as in reviews of *Brave New World: 16 painters for the 21st century* at Museum De Fundatie, Zwolle (2023). Since the turn of the century, painting has been 'reinvigorated', according to curator Tanja Boon in the catalogue *Painting after Painting* (S.M.A.K., Ghent 2025). Indeed, last year saw figurative painting feature prominently in a striking number of major overview exhibitions. Besides the one in Ghent, Museum MORE in Gorssel presented *Reality Check*, showcasing the most recent Dutch realism with work by more than fifty artists. At Bozar in Brussels, the exhibition *When We See Us: A Century of Pan-African Figurative Painting* explored black self-representation through paintings by 120 artists from Africa and the African diaspora. And – not unimportantly – artists who had previously been nominated for the Royal Award for Modern Painting participated in all of these exhibitions.

Expanding the scope of the medium

As the frontiers of painting have been pushed back, one consequence is that the medium itself is now less sharply defined: what is or is not included is not always clear. Juries of the Royal Award for Modern Painting have not been deterred in recent years from selecting works untouched by a paintbrush. Thus, in the past five years we have seen nominated works including tapestries, textiles, reflecting stainless steel surfaces, silkscreen motifs on canvas, and collages in leather. The pictorial quality and expressiveness of the works were always the primary considerations – whether or not the artworks were made using paint and brush.

Every year, the hundreds of entries for the Royal Award demonstrate that painting in all its forms is an attractive form of expression for talented young artists, thanks to techniques both old and new.

Uit de honderden inzendingen voor de Koninklijke Prijs elk jaar blijkt dat de schilderkunst in al haar breedte een aantrekkelijke vorm van expressie is voor jong talent, dankzij oude en nieuwe technieken.

Ook dit jaar heeft de jury zich weer vol overgave en plezier gebogen over de inzendingen voor de Koninklijke Prijs voor Vrije Schilderkunst. Voor de 155e editie zonden 334 kunstenaars werk in. Meer dan de helft van de inzenders identificeert zich als vrouw, een groot gedeelte heeft een migratieachtergrond en genoot een kunstopleiding in Nederland, ruim een kwart noemt zich autodidact. Verhoudingen die we terugzien in de edities van de laatste tien jaar. Een aantal kunstenaars maakte gebruik van AI om zo een visuele dialoog tussen tastbare en virtuele werelden in hun schilderijen weer te geven. Een aantal van de inzenders stuurde afbeeldingen in die slechts als digitaal beeld bestaan.

De werken van de vijftien genomineerden laten zich niet vangen in één stijl of boodschap, maar inhoudelijk valt één ding op: het merendeel van de inzenders maakt werk dat is gevoed door de innerlijke beleavingswereld of werk dat zich verhoudt tot de nabijheid van de eigen leefwereld. Voorwerpen, de natuur of mensen in hun omgeving worden vertaald naar verstilde, contemplatieve taferelen of uitbundige scènes. Ook wordt uitdrukking gegeven aan melancholie, herinneringen en trauma in zowel verhalen- als expressieve afbeeldingen. Sommige kunstenaars brengen verdrongen, vergeten geschiedenissen voor het voetlicht. Enkele kunstenaars bewerken het doek dusdanig om de taal van de schilderkunst zelf en kwesties als verschijnen en verdwijnen te doorgronden.

De jury draagt de volgende kunstenaars voor:

Vincente Baeza, Elma Čavčić, Anthony Chiou, Sofia Dubyna, Gideon van Gameren, Safae Gounane, Lorian Gwynn, Gvantsa Jgushia, Nazif Lopulissa, Samuel Mackiewicz, Jochem

The jury has once again taken up the task of judging this year's entries for the Royal Award for Modern Painting with great enthusiasm and pleasure. For this 155th edition of the Award, 334 artists submitted work. Over half of the entrants are women, or identify as such, a large proportion have a migrant background and were trained in the Netherlands, and over a quarter state they are self-taught – proportions in line with the trend of the past ten years. A number of artists used AI to create a visual dialogue between tangible and virtual worlds in their paintings. Some submitted entries that exist only in the form of digital images.

The works of the fifteen artists nominated by the jury do not have a common denominator in terms of style or message. However, in terms of content, one thing stands out: most of the nominees create work that is nourished by their lived experience or that relates to their immediate environment. Objects, nature or people in their surroundings are translated into tranquil, contemplative tableaux or scenes of exuberant activity. Some artists express melancholy, memories and trauma in narrative or impactful images – in some cases revisiting previously repressed, forgotten histories. A few of the nominees manipulate the canvas in their endeavour to probe the language of painting itself along with issues such as appearance and disappearance.

The jury has nominated the following artists:

Vincente Baeza, Elma Čavčić, Anthony Chiou, Sofia Dubyna, Gideon van Gameren, Safae Gounane, Lorian Gwynn, Gvantsa Jgushia, Nazif Lopulissa, Samuel Mackiewicz, Jochem Mestriner, Christin Mussa, Ada Maricia Patterson, Dion Rosina and Thijs Segers. Eight of them have been nominated before. To give an impression of the diversity of perspectives, this year's jury has decided to illuminate the work of each of the fifteen nominees in its report.

Mestriner, Christin Mussa, Ada Maricia Patterson, Dion Rosina en Thijs Segers. Een achttal van hen is eerder genomineerd geweest.

Om een indruk te geven van de verscheidenheid aan perspectieven is er in het juryrapport van deze editie voor gekozen om het werk van elke genomineerde toe te lichten.

Vincente Baeza (1992) voltooide in 2022 de masteropleiding van De Ateliers. Hij was in 2024 ook genomineerd. Baeza interesseert zich voor performatieve handelingen en de combinatie van industriële materialen en de alledaagse, huiselijke context. 'Gut' (2025) bestaat uit een opbollende assemblage: tussen doorschijnend muggengaas bevindt zich een grote hoeveelheid opvulchips. De beweeglijke massa wordt op zijn plaats gehouden door stroken band dat herinnert aan tandpasta. In het grote horizontale werk 'Zonder titel' (2025) legt Baeza op een rubberen ondergrond de sporen vast van bepaalde handelingen met vloeibare verf, die zich laag op laag stapelen als een sediment.

Elma Čavčić (1995) onderzoekt hoe herinneringen worden doorgegeven of vervagen. Familieverhalen spelen een grote rol. Zo verwerkt ze de ervaringen van haar ouders tijdens de Bosnische oorlog in kleurrijke, figuratieve schilderijen door middel van narratieve taferelen. 'Family Picnic' (2023) lijkt op het eerste gezicht een vredige scène totdat bepaalde details ons wijzen op het tegendeel. 'The radio told us to leave immediately' (2022) toont een ouderwets interieur. Details zoals omgevallen stoelen, een brandende sigaret in een asbak, en een omgevallen kopje koffie wijzen op een overhaast vertrek. Frappant is de rand van het doek. Met silhouetten van oorlogstuig zoals Kalasjnikovs laat zij zien hoe de oorlog binnendringt in de huiselijke sfeer. Čavčić studeerde in 2017 af aan de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht.

Vincente Baeza (b. 1992) obtained his master's degree at De Ateliers in 2022. He was also nominated for the Royal Award in 2024. Baeza is fascinated by performative actions and the combination of industrial materials and everyday, domestic contexts. 'Gut' (2025) consists of a bulging assemblage: a large quantity of packing filler is enclosed in transparent mosquito netting. The mobile mass is held in place by strips of tape that are reminiscent of toothpaste. In the large horizontal work 'Untitled' (2025), Baeza records the traces of certain actions with liquid paint on a rubber surface, piling layer upon layer in the manner of a sediment.

Elma Čavčić (b. 1995) explores how memories are either passed on or fade. Family stories play a key role. For instance, she produces colourful, figurative paintings that grapple with her parents' experiences during the Bosnian War in narrative scenes. At first glance, 'Family Picnic' (2023) appears to be a peaceful scene, until certain details point to the contrary. 'The radio told us to leave immediately' (2022) shows an old-fashioned interior. Details such as overturned chairs, a lit cigarette in an ashtray and a spilled cup of coffee indicate a hasty departure. The borders of the painting are particularly striking. The artist has filled them with silhouetted weapons such as Kalashnikovs, showing how war intrudes into the domestic sphere. Čavčić graduated from Utrecht University of the Arts in 2017.

Anthony Chiou (b. 2003) develops his paintings layer upon layer in flowing brushstrokes using variously wide and thin brushes. He captures memories of his tropical home in bright, colourful paintings. He juxtaposes human figures, animals, objects, plants and water associatively in expressive, swirling images, as in 'Paz, País y País' (Peace, Country and Parents, 2025). His recent work is based on family stories and photographs he took in Suriname. Chiou graduated from Utrecht University of the Arts in 2025.

Anthony Chiou (2003) bouwt zijn doeken laag over laag op in vloeibare verfstreken met brede en dunne kwasten. In heldere, kleurrijke schilderijen legt hij herinneringen aan zijn tropische thuis vast. Op associatieve wijze brengt hij mensfiguren, dieren, objecten, planten en water samen in een expressieve, wervelende voorstelling, zoals in 'Paz, País y País' (2025), [Vrede, Vaderland en Ouders]. Zijn recente werk is gebaseerd op familieverhalen en foto's die hij maakte in Suriname. Chiou voltooide in 2025 de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht.

Sofia Dubyna (2000) studeerde in 2023 af aan de AKI in Enschede met tekenachtige voorstellingen waarin zijzelf en vrienden figureren. Twee kleurrijke schilderijen daarvan waren te zien in de Koninklijke Prijs-editie in 2024. Ditmaal neemt zij deel met twee ingetogen (zelf)portretten, waaronder 'Watching You!' (2025). De werken zijn in grijze en zwart tinten getekend en geschilderd. Het materiaalgebruik - een combinatie van make-up en houtskool - verleent de werken een broos oppervlak. Zij rondde in 2025 haar residentie bij Frank Mohr Instituut af.

Safae Gounane (1999) is voor de tweede keer genomineerd. Zij experimenteert graag met perspectivische vertekeningen en zoomtechnieken. Ze is gefascineerd door intimiteit en de onderlinge relaties tussen mensen in haar nabije omgeving. Haar overwegend vrouwelijke personages vertonen een eigen karakter, hoewel ze qua uiterlijk veel overeenkomsten hebben. In haar recente werk onderzoekt zij het nachtleven: de dansvloer als een toevluchtsoord om op te laden. Gounane studeerde in 2022 af aan de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten in Den Haag.

Gvantsa Igushia (1999) voltooide in 2024 het residentieprogramma van De Ateliers. Gevoed door de dreigende annexatie van haar moederland Georgië thematiseert Igushia de afbakningen tussen privé en openbaar. Haar werken

Sofia Dubyna (b. 2000) graduated from the Academy of Art and Design (AKI) in Enschede in 2023 with drawing-like scenes featuring herself and her friends. Two of these colourful paintings were displayed in the 2024 edition of the Royal Award. This time she submitted two restrained self-portraits, including 'Watching You!' (2025), drawn and painted in grey and black hues. Her use of materials – a combination of make-up and charcoal – gives the works a delicate surface. Dubyna completed her residence at the Frank Mohr Institute in 2025.

Safae Gounane (b. 1999) has been nominated for the second time. She enjoys experimenting with distorted perspectives and zoom techniques. She is fascinated by intimacy and the relationships between people in her immediate surroundings. Her predominantly female characters each have distinctive personalities, while sharing many similarities in appearance. In her recent work, she explores the subject of nightlife: the dance floor as a refuge where people can recharge their batteries. Gounane graduated from the Royal Academy of Art in The Hague in 2022.

Gvantsa Igushia (b. 1999) completed the residency programme at De Ateliers in 2024. Driven by thoughts of the impending annexation of her homeland of Georgia, Igushia explores the boundaries between private and public. Her works 'Lap' (2025) en 'Stone's' (2024) have a reflective surface. In the areas of colour beneath the thick layer of varnish, we recognise realistically painted stones from a wall or floor. 'Lap', for example, is a detail of her front doorstep, symbolising the boundary between inside and outside.

Nazif Lopulissa (b. 1991) studied at the Willem de Kooning Academy in Rotterdam and completed the Rijksakademie residency programme in 2025. He treats large coloured canvases with bleach in such a way that the contours of objects or natural elements seem about to appear or

'Lap' (2025) en 'Stone's' (2024) hebben een spiegelend oppervlakte. In de kleurvlakken onder de dikke vernislaag herkennen we realistisch geschilderde stenen, van een muur of vloer. 'Lap' bijvoorbeeld is een detail van de schoot van haar voordeur, die de grens tussen binnen en buiten symboliseert.

Nazif Lopulissa (1991) studeerde aan de Willem de Kooning Academie in Rotterdam en voltooide in 2025 het residentieprogramma van de Rijksakademie. Hij bewerkt grote gekleurde doeken met bleekmiddel op zo'n manier dat het lijkt alsof de contouren van objecten of natuurlijke elementen op het punt staan te verschijnen dan wel te verdwijnen. Lopulissa wil zo ruimte bieden aan "verstomde stemmen" en uitdrukking geven aan de (post) koloniale geschiedenis van zijn familie. In het werk 'Participating Ancestors' (2024) zijn meerdere delen aan elkaar genaaid. De stikselnaden symboliseren voor de kunstenaar een proces van herstel en verbinding.

Samuel Mackiewicz (1997) experimenteert met de interactie tussen materialen en technieken. Aan zijn abstracte werken gaat een complex maakproces vooraf. Het resultaat lijkt een spel van onthullen en verhullen. In 'Untitled (Fathom Base)' (2025) sijpelt de kleur van de print aan de achterkant door het doorzichtig gemaakte canvas heen. 'Wake Me Up Back Matter' (2025) is een beschilderde reproductie van de verweerde achterkant van een notitieboek. Met inkt, roet en chocola roept de kunstenaar een beeld op van een beduimd oppervlak. Mackiewicz nam in 2022-2024 deel aan het residentieprogramma van De Ateliers. Hij was ook genomineerd in 2025.

Jochem Mestriner (1998) studeerde aan de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht en voltooide in 2025 de masteropleiding van het Piet Zwart Instituut. Mestriner was eveneens genomineerd in 2025. In zijn stillevens zoomt hij in op planten en insecten die hij gedetail-

disappear. Lopulissa's aim with this technique is to amplify 'silenced voices' and to express the colonial and post-colonial history of his family. In the work 'Participating Ancestors' (2024), several sections are sewn together – stitching that the artist sees as symbolising a process of restoration and the forging of close ties.

Samuel Mackiewicz (b. 1997) experiments with the interaction between materials and techniques. His abstract works are preceded by a complex creative process. The result resembles a game of disclosures and concealment. In 'Untitled (Fathom Base)' (2025), the colour of the print on the back seeps through the canvas, which has been made transparent. 'Wake Me Up Back Matter' (2025) is a painted reproduction of the weathered back of a notebook. Using ink, soot and chocolate, the artist creates the appearance of a well-thumbed surface. Mackiewicz participated in De Ateliers residency programme in 2022-2024. He was also nominated in 2025.

Jochem Mestriner (b. 1998) studied at Utrecht University of the Arts and obtained his master's degree at the Piet Zwart Institute in 2025. Mestriner was also nominated in 2025. In his still lifes, he zooms in on plants and insects, which he depicts in great detail. With warm earth tones and a mysterious, layered visual language, Mestriner conjures up a melancholy atmosphere that invites reflection about life and decay, vigour and mortality. The display on the table in the work 'Expand and Extrapolate' (2025) is derived from historical botanical illustrations.

Christin Mussa (b. 1991) studied at ArtEZ University of the Arts in Arnhem and at Utrecht University. In her recent paintings, she explores the complexity of bicultural identity, particularly when there is a clash of cultures. She translates the emotions that arise from this friction, such as a sense of displacement, loss, alienation and attachment, into expressive, flowing shapes that

leerd weergeeft. Met warme aardkleuren en een mysterieuze, gelaagde beeldtaal roept Mestriner een melancholieke sfeer op die aanzet tot reflectie op leven en verval: levenskracht en vergankelijkheid. De uitstalling op de tafel in het werk 'Expand and Extrapolate' (2025) is ontleend aan historische botanische illustraties.

Christin Mussa (1991) studeerde aan ArtEZ University of the Arts in Arnhem en aan de Universiteit Utrecht. In haar recente schilderijen onderzoekt zij de complexiteit van een bi-culturele identiteit, met name de momenten waarop culturen met elkaar botsen. Zij vertaalt de emoties die uit deze frictie voortkomen, zoals gevoel van ontheemding, verlies, vervreemding en verbinding, naar expressieve, vloeiende vormen die zij met vingerverf en houtskool aanbrengt op het witte canvas. De dikke zwarte contouren verhogen de emotionele intensiteit van de dynamische figuren, zoals in 'I was finally landing, then you stroke me' (2024) en 'Your game, my silence' (2025).

Ada Maricia Patterson (1994) nam in 2023 - 2025 deel aan het residentieprogramma van de Rijksakademie. Centraal in haar kunst, muziek, performances en poëzie staan narratieven over transformatie, queerness, verweer tegen geweld, en emoties als verdriet en woede. Op fragiele zijden doeken schildert Patterson met inkt en kleurstof verstilde tafereelen: vrouwfiguren zonder hoofd lijken aan de grond genageld. Tegelijkertijd roepen hun houding en de voorwerpen zoals een hamer en een kaars die de figuur vasthoudt in 'does she look intemperate and unchaste?' (2025) een dramatisch effect op. Een sfeer van pijn en verdriet spreekt uit 'it might bear her up' (2025). De figuren gaan vergezeld van hun donkere schaduw waarin nog wel hoofden zijn afgetekend.

Thijs Segers (1996) is voor de vierde keer genomineerd voor de Koninklijke Prijs. Hij studeerde aan de AKI Academy of Art & Design in Ensche-

she depicts on the white canvas with finger paint and charcoal. The thick black contours heighten the emotional intensity of the dynamic figures, as in 'I was finally landing, then you stroke me' (2024) and 'Your game, my silence' (2025).

Ada Maricia Patterson (b. 1994) took part in the residency programme of the Academy of Arts (Rijksakademie) from 2023 to 2025. Central to her art, music, performances and poetry are narratives about transformation, queerness, opposing violence, and emotions such as grief and rage. On fragile silk canvases, Patterson paints tranquil scenes with ink and dye: headless female figures appear to be nailed to the ground. At the same time, their postures and the objects they hold, such as a hammer and a candle in 'does she look intemperate and unchaste?' (2025), create a dramatic effect. An atmosphere of pain and sadness emanates from 'it might bear her up' (2025). The figures are accompanied by their dark shadows, which do show the contours of their heads.

Thijs Segers (b. 1996) is nominated for the Royal Award for the fourth time. He studied at the Academy of Art and Design (AKI) in Enschede. Using egg tempera, he paints subjects and scenes set in and around his home. 'Knol van de nacht' ('Night Nag', 2025) shows the head of a horse that caught his eye in his neighbour's meadow. The enlargement imparts both an endearing and a humorous quality to the horse's head. In 'La partance continuelle' ('the continuing departure', 2025), tranquillity prevails in the depiction of the bouquet of tulips and the open oyster shell. By 'internalising subjects' close to himself, Segers gives them a new existence and as he puts it, wrests them from transience.

The jury has selected the following award winners of the 155th edition:

Gideon van Gameren (b. 1998) graduated from the Academy of Art & Design (AKI) in Enschede in 2025. He creates large, colourful

de. Met eitempera schildert hij onderwerpen en taferelen die zich afspelen in en rondom zijn huis. 'Knol van de nacht' (2025) toont het hoofd van het paard dat hem opviel in de wei bij de burens. De uitvergroting verleent het paardenhoofd zowel een innemend als humoristisch effect. In 'La partance continuelle' [het eeuwige vertrek] (2025) overheerst in de weergave van het tulpenboekje en de openstaande oesterschelp de verstillings. Met "de verinnerlijking van onderwerpen" dicht bij hemzelf, geeft Segers ze een nieuw bestaan en ontrukkt ze, zoals hij het omschrijft, aan de vergankelijkheid.

Als winnaars van de 155e editie draagt de jury voor:

Gideon van Gameren (1998) studeerde in 2025 af aan de AKI ArtEZ Academie voor Art & Design in Enschede. Hij maakt grote kleurrijke schilderijen die in eerste instantie abstract ogen. Zijn expressieve, soepel aangebrachte brede verfstraken en verfspetters verraden een snelheid van handelen. Alsof het momentum hem zo kan ontglippen. Bij nader inzien ontwaart je tussen de kleurvlakken figuratieve elementen. Met de titels van de werken geeft Van Gameren iets meer prijs over wat hem heeft geïnspireerd. Hij herschept taferelen uit de werkplaats van zijn ouders. In deze werkplaats, die zich bevindt naast het ouderlijk huis, worden campers gerepareerd en verhuurd. Door de werkzaamheden als uitgangspunt te nemen onderzoekt hij de relatie tussen zijn familie en hemzelf, maar ook de relatie tussen huiselijkheid en arbeid. Eenieder die is opgegroeid met een zaak aan huis weet wat dat betekent: het werk stopt nooit. De huiselijke sfeer en de werksfeer lopen vaak in elkaar over. Maar de schilderijen uit deze serie zijn verschoond van dramatiek. Met trefzekere lijnen brengt Van Gameren in het werk 'Laskap' (2025) een voorovergebogen figuur in beeld, verscholen achter een laskap. De geelwitte lichtstralen die vrijkomen bij het lasproces steken als een vlijmscherp kruis af tegen de donkere achtergrond. Ook in

paintings that initially appear abstract. His expressive, smoothly-applied broad strokes and splashes of paint betray a process of rapid execution -- as if the momentum might slip away from him. On closer inspection, you discern figurative elements between the areas of colour. Van Gameren's titles reveal a little more about his sources of inspiration. He recreates scenes from his parents' workshop. In this workshop, next to his parental home, campervans are repaired and rented out. Taking that labour as his starting point, he explores the relationship between his family and himself, but also the relationship between domestic life and manual labour. Anyone who has grown up with a family business knows what that means: the work never stops. The domestic and working atmospheres often overlap. Still, the paintings in this series are devoid of drama. In 'Laskap' ('Welding Helmet', 2025), Van Gameren uses bold lines to depict a bent figure, hidden behind a welding helmet. The yellowish-white streaks of light emitted during the welding process stand out like a razor-sharp cross against the dark background. Van Gameren again uses contrasting colours in 'Achterbak' ('Boot', 2025). Sparks flying upwards suggest a mishap during the repairs. The large work 'De teen van mijn vader' ('My Father's Toe', 2024) has a somewhat humorous air. Against a light background, a leg sticks absurdly into the air, with a foot prominently in view. Above it are two large fingers, giving the whole a distorted perspective. In this image, Van Gameren has depicted a family trait: when his father has to calculate and align something in his head, he peers at his big toe with one eye.

The jury greatly appreciates the dynamic quality and pictorial force in Gideon van Gameren's paintings. The energetic, colourful compositions in which he depicts scenes close to home are composed with great deliberation.

Lorian Gwynn (b. 2001) obtained her bachelor's degree at Utrecht University of the Arts in 2023 and completed her residency at

'Achterbak' (2025) gebruikt Van Gameren contrasterende kleuren. Omhoog spuitende stralen veronderstellen een onvoorzien moment tijdens de reparatie. Niet zonder humor is het grote werk 'De teen van mijn vader' (2024). Tegen een lichte achtergrond steekt op absurde wijze een been in de lucht, met een voet prominent in beeld. Erboven bevinden zich twee grote vingers waardoor het geheel een vertekend perspectief lijkt te bieden. Hiermee legt Van Gameren een familietrekje vast: als zijn vader iets moet uitrekenen en uitlijnen in zijn hoofd kijkt hij met één oog naar zijn grote teen.

De jury spreekt haar waardering uit voor de dynamiek en picturale kracht in de schilderijen van Gideon van Gameren. De energieke, kleurrijke composities waarin hij scènes dichtbij huis afbeeldt zijn weloverwogen opgebouwd.

Lorian Gwynn (2001) behaalde haar bachelor in 2023 aan de Hogeschool voor de Kunsten in Utrecht en rondde in 2025 haar artist in residency in De Ateliers af. In 2023 was ze genomineerd voor de Koninklijke Prijs met werken waarin ze herinneringen aan haar kindertijd en aan haar reis naar Indonesië tot uitdrukking bracht. Opnieuw neemt zij onderwerpen die dichtbij staan als uitgangspunt, dit keer in portretten en groepsportretten van mensen uit haar directe omgeving, zoals in het werk getiteld 'Jessica' (2025). Anders dan de bijna transparante verf in dit portret is in de groepsportretten sprake van stapeling van verlagen. Het lijkt alsof sommige delen in de compositie zijn verdund en vloeibaar zijn geworden, terwijl andere delen zijn opgedikt met extra verf, modelleerpasta en zand. Gwynn experimenteert met het genre van het klassieke groepsportret, maar zonder een hiërarchie aan te brengen in de afgebeelde personen. Het gaat haar evenmin om de representatie an sich, ze wil ruimte geven aan intimiteit en het ongrijpbare dat zich tussen vrienden afspeelt. Het gaat haar om de verbondenheid die zij ervaart met haar vriendenkring, haar 'community'. Deze benade-

De Ateliers in 2025. In 2023 she was nominated for the Royal Award with works expressing recollections of her childhood and her journey to Indonesia. Here too she takes subjects close to home as her point of departure – this time in portraits and group portraits of people in her immediate surroundings, as in the work entitled 'Jessica' (2025). While the paint in this portrait is near-transparent, the group portraits display successive paint layers applied over one another. It seems as if some parts of the composition have been diluted and have become fluid, while other parts have been thickened with extra paint, modelling paste and sand. Gwynn experiments with the genre of the classical group portrait, but without imposing a hierarchy on the figures she depicts. Nor is representation as such her focus: she sets out to create space for intimacy and to suggest the intangible familiarity that exists between friends. Her main concern is the solidarity she experiences with her circle of friends, her 'community'. This approach to the group portrait is closely related to the intensity of artistic experience that now gives her the freedom to continue searching and developing. Gwynn sees the large, colourful 'A Celebration of Unfinished Thoughts' (2025) as 'an ode to shared space, freedom, and the endless process of creation'. It is a snapshot of a pleasant gathering with other women artists after dinner. We see the mutual understanding reflected in the figures' attitudes and expressions. Four women stand conversing in relaxed postures by a fence, while the seated figure in the foreground seeks eye contact with the viewer. Gwynn explains that the work celebrates the constant motion and reconfiguration of ideas. In the group portrait 'Poker night' (2025), Gwynn uses the same layered painting technique. Again she depicts a group of people from her immediate surroundings, in a snapshot that brings together her memories of their companionship, their conversations, and the moments of quietness. Or, as Gwynn calls it, a 'polyphonic memory that is in perpetual motion'.

ring van het groepsportret hangt nauw samen met de intense beleving van het kunstenaarschap dat haar op dit moment de vrijheid biedt om te mogen blijven zoeken en zich te ontwikkelen. Het grote, kleurrijke 'A Celebration of Unfinished Thoughts' (2025) beschouwt Gwynn als "een ode aan gedeelde ruimte, vrijheid, en het oneindige proces van maken". Het is een momentopname van een gezellig samenzijn met vrouwelijke collega-kunstenaars na een diner. We zien de onderlinge verbondenheid terug in de houding en uitdrukkingen van de personages. Voor een hek staan vier figuren ontspannen met elkaar in gesprek, terwijl de zittende figuur op de voorgrond oogcontact zoekt met de toeschouwer. Het werk viert hoe ideeën voortdurend in beweging zijn en steeds weer nieuwe vormen aannemen, aldus Gwynn. In het groepsportret 'Poker night' (2025) maakt Gwynn gebruik van dezelfde gelaagde schilder-techniek. Het verbeeldt opnieuw een groep mensen uit haar directe omgeving, waarin ze haar herinneringen aan het samenzijn met hen, de gesprekken, en de stille momenten samenbrengt in een momentopname. Of zoals Gwynn het noemt, een "veelstemmige herinnering, die steeds in beweging is".

De jury heeft grote waardering voor de eigenheid van het werk van Lorian Gwynn dat in deze vroege fase van haar kunstenaarschap al onderscheidend is.

Dion Rosina (1991) is in 2021 afgestudeerd aan de Breitner Academie. Hij neemt voor de vierde keer deel aan de tentoonstelling van de genomineerden. Hij heeft zich de laatste jaren onderscheiden met ingetogen schilderijen waarin hij fragmenten uit bestaande beelden samenvoegt tot een nieuw geheel, een techniek die door hem ook wel sampling wordt genoemd. Hij maakt gebruik van traditionele schildertechnieken. Inhoudelijk laat hij zich inspireren door bijzondere verhalen, mythes, spiritualiteit en belangrijke figuren en momenten in de geschiedenis in relatie tot onder meer de Afrikaanse

The jury greatly appreciates the uniqueness of Lorian Gwynn's work, which already possesses a distinctive quality in this early stage of her career as an artist.

Dion Rosina (b. 1991) graduated from the Breitner Academy in 2021. He is participating in the nominees' exhibition for the fourth time. In the past few years, he has distinguished himself with restrained paintings in which he combines fragments of existing images into a new whole – a technique he calls 'sampling'. He uses traditional painting techniques. In terms of subject matter, he draws inspiration from remarkable stories, myths, spirituality and major figures and moments in history – often in relation to the African diaspora. Rosina's compositions frequently combine a realistic representation of objects, patterns and historical figures with tightly delineated abstract sections displaying light and dark colour contrasts. In 'Trauma & grace' (2025), executed in grey and black hues, Rosina borrows a fragment from the portrait of a black woman by the French painter Marie-Guillemine Benoist, dating from 1800. After research showed that the sitter may well have been the enslaved servant of the artist's brother-in-law, she was given a name: since then, the painting has borne the title 'Portrait of Madeleine'. The sitter turns her face to the viewer. Standing beside her is a black male figure whom we see only from behind. The combination of frontal and back view and a wavy band linking the two figures lend the image a certain dynamic quality. On the right of the image, an index finger touches a radiant sun. The paintings 'Drift to the centre' (2025) and 'Contemplating more views' (2025) represent a new development; they no longer display the earlier collage-like composition. The colourful border of 'Drift to the centre' is inspired by Mark Rothko's abstract, atmospheric colour fields. With the vague contours of a black man and three knuckles looming in the pictorial plane, Rosina draws our gaze inward. By allowing abstraction and figuration to flow into

diaspora. Het beeldvlak in zijn oeuvre is vaak opgebouwd uit een combinatie van een realistische weergave van objecten, patronen en historische figuren enerzijds, en strakke abstracte velden waarin hij met licht en donkere kleuren contrasten aanbrengt anderzijds. In 'Trauma & grace' (2025), dat is opgezet in grijs en zwarte tinten, ontleent Rosina een fragment van het portret van een zwarte vrouw uit 1800 van de Franse kunstenares Marie-Guillemine Benoist. Nadat onderzoek uitwees dat het wellicht om de tot slaaf gemaakte bediende van haar zwager gaat heeft de geportretteerde een naam gekregen en is het werk sindsdien getiteld 'Portret van Madeleine'. Het gezicht van de geportretteerde is naar de toeschouwer gedraaid. Daarnaast staat een zwarte mannelijke figuur van wie we slechts zijn rug zien. Door de combinatie van hun voor- en achterzijde en een golvende slinger die de twee figuren verbindt verkrijgt het beeld een zekere dynamiek. Rechts in beeld bevindt zich een wijsvinger die een stralende zon aanraakt. De schilderijen 'Drift to the centre' (2025) en 'Contemplating more views' (2025) wijzen op een nieuwe ontwikkeling; de collage-achtige opbouw van het beeldvlak is achterwege gelaten. De kleurrijke rand van 'Drift to the centre' is geïnspireerd op de abstracte, atmosferische kleurvelden van Mark Rothko. Met de vage contouren van een zwarte man en drie knokkels die in het beeldvlak opdoemen trekt Rosina onze blik naar binnen. Door abstractie en figuratie in elkaar over te laten vloeien onderzoekt hij de mogelijkheid om verstillend en concentratie op te roepen, in "een tijd waarin veel mensen ontheemd zijn van hun innerlijke of contemplatieve kant", aldus de kunstenaar. 'Contemplating more views' lijkt op een hapering in een televisiebeeld. Het gezicht van een man wordt doorsneden en vermenigvuldigd - more views - door de typische horizontale strepen in het beeld die we vaak zien als er een storing is.

De jury spreekt haar bewondering uit voor het oeuvre van Dion Rosina. Hij brengt historische

each other, he explores the possibility of evoking tranquillity and concentration, 'at a time when many people are estranged from their inner or contemplative side', the artist explains. 'Contemplating more views' resembles a glitch in a television image. A man's face is cut through and multiplied – 'more views' – by the characteristic horizontal lines in the image that often appear when there is interference with the TV signal.

The jury expresses its admiration for Dion Rosina's oeuvre. He highlights historical stories and characters and reinterprets neglected histories for the present day. By placing them in a different, contemporary, and painterly context, his work opens up space for complex layering and new perspectives.

The jury for the Royal Award for Modern Painting 2026 consists of the following members:

Mounira Al Solh
Marcel van den Berg
Amira Gad
Yasmijn Jarram
Rezi van Lankveld
Mirjam Westen
Ina van Zyl

Yasmijn Jarram interviewed the winners of the Award for the publication.

On behalf of the jury
Mirjam Westen, chair

verhalen en personages over het voetlicht en actualiseert veronachtzaamde geschiedenissen. Door ze in een andere, hedendaagse, en schilderkunstige context te plaatsen biedt zijn werk ruimte voor een complexe gelaagdheid en voor nieuwe perspectieven.

De jury voor de Koninklijke Prijs voor Vrije Schilderkunst 2026 bestaat uit:

Mounira Al Solh
Marcel van den Berg
Amira Gad
Yasmijn Jarram
Rezi van Lankveld
Mirjam Westen
Ina van Zyl

Yasmijn Jarram heeft de prijswinnaars geïnterviewd voor de publicatie.

Namens de jury,
Mirjam Westen, voorzitter

Dion Rosina, Lorian Gwynn, Gideon van Gameren | Winnaars Koninklijke Prijs voor Vrije Schilderkunst 2026
Winners Royal Award for Modern Painting 2026

INTERVIEW WINNAARS

INTERVIEW WINNERS

GIDEON VAN GAMEREN

Waar kom je vandaan en hoe ben je kunstenaar geworden?

Ik kom uit Enschede, waar ook de AKI is. Ik wist niet zo goed wat ik anders moest doen dan schilderen. Ik heb best veel baantjes gehad. Ik had me al eens eerder ingeschreven voor de AKI en toen werd ik niet toegelaten. Ik had me ook aangemeld voor de Willem de Kooning Academie, en wat andere dingen. Maar uiteindelijk koos ik toch voor de AKI. Ik wist wat het was, en het andere stond toch iets verder van me af. Ik had altijd al iets met beelden. Ik ben geen auteur of linguïst. Voor mij zijn beelden een vorm van communicatie, een aanknooppunt waardoor je alles kan ontdekken. Het is heel erg open en direct. Als je schildert, dan ben je aan het kijken. Dus het is een soort van alles, het is nooit saai.

Deed je dat altijd al? Schilderen of tekenen? Of dingen maken?

Ja, ik vond het altijd al leuk om te tekenen en dingetjes te bouwen. Teken en vooral. Als je jong bent, zeggen mensen dat je echt een kunstenaar moet worden. Ik dacht dan: Ja, ik ben mijzelf, waarom moet ik kunstenaar worden? Het was niet echt een keuze. Sommige mensen zeggen dat het een roeping is. Maar dat is ook weer zo'n woord. Ik ben mijzelf en ik maak beelden.

Het is gewoon wat je het liefste doet.

Ja, het is gewoon wat je bent. Ik kan het niet echt verklaren, dat is als een kat vragen waarom die muizen vangt. Mijn vader is heel technisch. Hij houdt van sleutelen en auto's. Hij is nooit 'aan het werk', hij is gewoon bezig met wat hij doet. En ik heb dat ook een beetje als ik aan het tekenen ben.

Where do you come from and how did you become an artist?

I come from Enschede. I tried out a lot of different jobs but painting was really the only thing I wanted to do. The AKI Academy of Art and Design is in my home city and my first application there was unsuccessful. Still, after looking at other art schools, like Willem de Kooning Academy, I tried again and was happy to be accepted – that was where I felt at home. I was always into images – words, languages have never been my thing. I see images as a form of communication, a sort of meeting place where you might discover anything. Pictures are completely open and direct. When you're painting, you're also looking. So you're doing so many things at once – it's never boring.

Did you start painting, drawing, making things from an early age?

Yes, I always loved drawing and building things. Especially drawing. When I was young, and people said I really ought to become an artist, it struck me as a bit strange. I thought: 'Well, I'm myself – why should I be an artist? It wasn't really a choice. Some people say it's a calling. But that's also such a big word. I'm myself and I make images.

It's simply what you like doing most.

Yes, it's just what you are. I really can't explain it, it's like asking a cat why it catches mice. My father is very technical. He loves tinkering with things, especially cars. He is never 'working' – he is just busy with the things he's doing. And I'm a bit like him, when I'm drawing.

Hoe was dat dan op de academie? Daar leer je natuurlijk meer over hoe en waarom. Had je daar wel behoefte aan?

Ja, heel erg. Ik wist niets van kunst en kwam totaal niet uit dat milieu. Ik had een doos gemaakt met allemaal briefjes. Ik wist bijvoorbeeld niet wie Tracey Emin is. Maar ook niet wie Francis Bacon is. Soms kun je daardoor helemaal niet mee praten. Ik wilde niet dat mensen het echt door zouden hebben, want dan zouden ze me niet meer mee vragen. Dus elke keer als iemand een naam noemde die ik niet kende, schreef ik het op een briefje en stopte het in die doos om later op te zoeken.

Hoe kijk je nu terug op je academietijd?

Ik had het hier toevallig over met een vriend, dat we nu pas beseffen hoe fijn het was. Je had een werkplek, kon praten met docenten. Als je er veel moeite in stopt, krijg je veel terug. Ik had dat toen niet zo door, want ik was gewend dat iemand zegt wat je moet doen.

Zijn er nu wel bepaalde kunstenaars waar je graag naar kijkt?

Zeker. De examiner stelde me destijds dezelfde vraag: wie is jouw favoriete hedendaagse kunstenaar? Dat ben ik, antwoordde ik. Toen moest zij erg lachen. Qua beeldaspect kijk ik bijvoorbeeld naar Anh Trăn. Of sommige dingen van Francis Bacon, dat zie je soms wel terug in mijn werk.

Hoe is het schilderij 'De teen van mijn vader' tot stand gekomen?

Vaak schilder ik op een andere manier, het gaat dan meer om gebaren, gevoel en sfeer. Dit keer was het heel persoonlijk. Het enige wat ik oprecht kan weergeven is waarvan ik 100% iets voel. Iedereen heeft een ander idee van kunst. Maar voor mij is dat de grootste meerwaarde van kunst; dat je iemands gevoel

How did you like studying at an art school? That's obviously a place where they teach you more about how and why. Did you feel that need?

Oh yes, very much. I knew nothing about art and didn't come from that kind of background at all. I made a box and filled it with little cards. For instance, I didn't know who Tracey Emin was. I didn't even know who Francis Bacon was. Sometimes that made it impossible for me to take part in conversations. I didn't want people to realise how little I knew, since then they wouldn't invite me along any more. So every time someone mentioned a name I didn't know, I wrote it down on a card and put it in the box to look it up later.

What sort of memories do you have of your time at art school?

I happened to be talking about that recently with a friend – that it's only now that we realize how great it was. We had a place to work, we could talk to the teachers. If you put a lot of effort, a lot of yourself into it, you get a lot back. I wasn't really aware of that so much at the time – I was used to people telling me what I had to do.

Are there particular artists whose work you like to look at?

Absolutely. The examiner asked me the same question when I was studying: 'Who is your favourite contemporary artist?' 'That would be me!' I replied jokingly. From a visual perspective I'm fond of Anh Trăn, for instance. And some of the things by Francis Bacon – you can sometimes see that influence in my work.

What's the background to the painting 'My Father's Toe'?

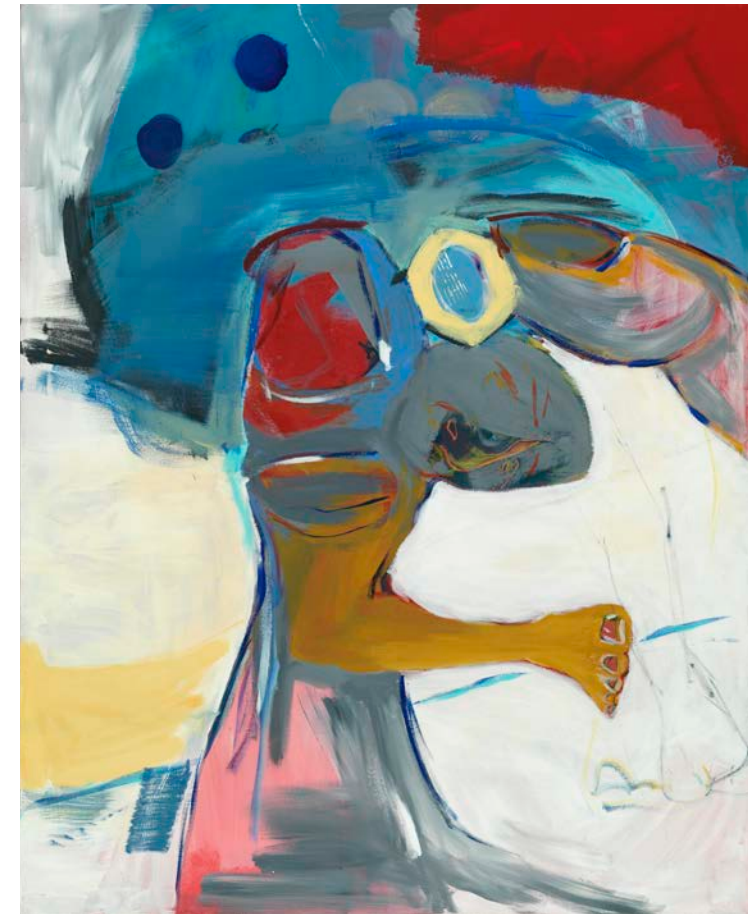
I often paint in a different way -- focusing more on gestures, feelings, and atmosphere. But this piece was very personal. I can only depict something sincerely if I feel it in myself, 100%.

kan voelen. In beeldende kunst kun je een situatie of een verhaal lezen zonder woorden te gebruiken. Een computer praat met eentjes en nulletjes. En wij doen het met zesentwintig letters en geluiden. Maar als je iets ziet, is het toch een andere manier. Als je zo'n beeld maakt, dan ben je totaal niet interessant, dan ben je juist je mond aan het houden.

Dat is een soort tegenstelling die ik interessant vind.

Wat is erop te zien?

Mensen denken soms dat het schilderij abstract is. Dat komt doordat het zo ver vervormd is dat je het figuurtje niet meer ziet. Maar het zit er altijd wel in. Het moet in ieder geval een scène hebben, een verhaal. Iets waar ik mee zit, iets waar ik over nadenk, iets waar ik in leef. Maar dit is mijn wereld. Ik vind dat dit werk goed is gelukt. Het gaat over mij, en dus gaat het over mijn familie. Maar het gaat voornamelijk over mijn vader en mijn broer. Ze werken in een garage aan huis. Mijn vader is heel goed met zijn handen. Ik zit daar wel eens op een stoel te kijken naar mijn broer en mijn pa. Ze staan de

De teen van mijn vader (2024)

Everyone has a different idea of art. But for me, that's the greatest value of art – that you can feel what someone else feels. In the visual arts, you can read a situation or a story without using words. A computer communicates with 1's and 0's. And we do it with twenty-six letters and sounds. But if you see something, it's a different kind of communication. If you make an image, you

yourself don't feature at all – you're not saying a word. That's a kind of contrast that interests me.

What does this painting show?

Some people think it's an abstract painting. That's because it's so distorted that you can't actually see the figure. But it's there, all the same. My paintings always have to have a scene, a story. They have to be about something that is bothering me, something I'm thinking about or absorbed in. But that is my world. I feel this piece worked out well. It's about me and so it's about my family -- mostly about my father and my brother. They work in a garage that's part of our house. My father is very good with his hands. I sometimes sit on a chair there, watching my brother and my dad. All day they stand in these

Achterbak (2025)

hele dag in van die rare contraposto-houdingen. En dan maak ik er wel eens een foto van. Zo'n foto van een auto met iemand die er zo naast zit, die een moersleutel aangeeft ofzo. Ik vind dat een mooie scène. Ik krijg er wel een gevoel bij. Dus ik probeer het samen te voegen met die gebaren. Of soms doe ik juist niets. Dan ga ik gewoon en laat ik alles laden.

Voel je je anders nu je deze prijs hebt gewonnen?

Ja, het is zeker ontzettend fijn om gewaardeerd te worden en aangemoedigd te worden voor de kunst die je maakt. Als jonge schilder vraag

weird contraposto poses. I sometimes take photos of them. A photo of a car with one figure sitting on the ground beside it, reaching out to give the other one a spanner or something. That's the kind of scene that really appeals to me. It gives me a particular feeling. So I try to combine it with those gestures. On other occasions I don't do anything at all – I just go and let everything sink in.

je je vaak af hoe je kunt leven van je werk. Hoe zorg ik er voor dat ik zoveel mogelijk tijd heb om te schilderen?

Dit is een geweldige kans om me volledig op mijn werk te storten en ik voel me vereerd. Ik ben nu bevestigd in mijn vermoeden dat mijn schilderijen kunnen communiceren en daar krijg ik enorm veel energie van.

Does winning this award make you feel any different?

Oh yes, it's certainly fantastic to be appreciated and encouraged for the art you make. As a young painter you often wonder how you could live from your work. How can I ensure that I have as much times as possible to paint? This is a tremendous opportunity to focus completely on my work and I feel really honoured. It has confirmed my belief that my paintings are able to communicate, and that fills me with energy.

Gideon van Gameren

LORIAN GWYNN

Kun je iets vertellen over je achtergrond?

Ik ben in Utrecht opgegroeid. Mijn vader is ook schilder en beeldend kunstenaar, mijn moeder is psycholoog. Ik ben echt in het atelier opgegroeid, het is er met een paplepel in gegaan. Het is altijd heel logisch geweest om kunstenaar te worden. Na de middelbare school ben ik naar de HKU gegaan en vervolgens werd ik aangenomen bij De Ateliers. Daar heb ik echt de tijd gehad om dingen uit te proberen. Lelijke dingen maken, goede dingen maken, maar vooral ook meer naar de inhoud kijken. Op De Ateliers kon ik onderzoeken wat ik wil zeggen met mijn werk. Ik denk dat ik nu beter begrijp wat ik van mezelf wil, en een dikkere huid heb gekweekt voor al die meningen die op je afkomen. Iedereen vindt weer iets anders en dan moet je dicht blijven bij het gevoel van: wat vind ik? En dat je misschien een andere mening hebt dan iemand naar wie je opkijkt.

Hoe ziet jouw werkwijze of proces eruit?

Meestal koop ik een grote hoeveelheid frames en linnen. En dan heb ik een soort winkeltje in mijn atelier. Het zijn random formaten die ik bestel. Dan span ik die doeken op. En dan voeg ik een paar lagen acrylverf toe, puur zodat er iets gebeurt op het doek en het niet meer een spannend wit doek is. Bijvoorbeeld oranje met geel.

Dus je begint eigenlijk met formaat, dat is de eerste keuze die je maakt?

Ja, ik begin met formaat. Als ik dan tijdens het schilderen denk: het moet langer of breder, dan zet ik er een doek aan vast. Soms span ik ze dan af en naai ze aan elkaar. Meestal heb ik vooraf niet een idee van wat ik ga maken, dus ik moet gewoon een beginpunt hebben. De tweede stap

Could you say a little about your background?

I grew up in Utrecht. My father is also a painter and visual artist, my mother is a psychologist. I essentially spent my childhood in the studio, art was instilled in me from an early age. I always took it for granted that I'd become an artist. After secondary school, I went to Utrecht University of the Arts (HKU), after which I was accepted at De Ateliers. There, I really had the time to try things out. I could make things that turned out ugly, or turned out well, but above all, I learned to look more at the content. At De Ateliers, I was able to explore what I wanted to convey with my work. I think I now have a better understanding of what I expect of myself, and I've developed a thicker skin for all the opinions that come your way. Everyone has a different point of view, so you have to stay true to your own convictions: 'What do I think?' And you may not necessarily have the same opinion as someone you look up to.

What does your working method or process look like?

I usually buy a large quantity of linen and frames. And I arrange them in what looks like a kind of shop in my studio. I order random sizes. I place the canvases on stretchers. And then I add a few layers of acrylic paint, purely so that something is happening on the canvas and it is no longer a daunting expanse of white. I might start off with orange and yellow, for instance.

So you start off with size – that is actually the first choice you make?

Yes, I start with the size. If during the painting process I decide it needs to be taller or wider, I attach another canvas. Sometimes I place them on a new stretcher and sew the pieces together.

is dat ik ze op de grond leg en dan begin ik met olieverf. Daar doe ik terpentijn op zodat de verf openbreekt. En dan begint het spannend of leuk te worden voor mij. In het begin is het meer de handeling, het doen. Vervolgens komen er patronen en vormen waarop ik kan reageren. Ik kan ze wel sturen, maar niet helemaal bedenken. Daarin zit voor mij het plezier.

Bedoel je dat je nog geen idee hebt van de compositie of de afbeelding? Of van waar het over gaat?

Dat verschilt. Soms heb ik heel sterk een idee, soms is het wat vager. Nu ben ik bezig met groepsportretten, dan weet ik dat het waarschijnlijk meerdere mensen gaan zijn. Maar het hangt heel erg af van hoe ik wakker word. Zeker met grote formaten kun je de opzet niet in één dag doen. Dan begin je ergens mee, maar voel je je de volgende dag anders. Of er

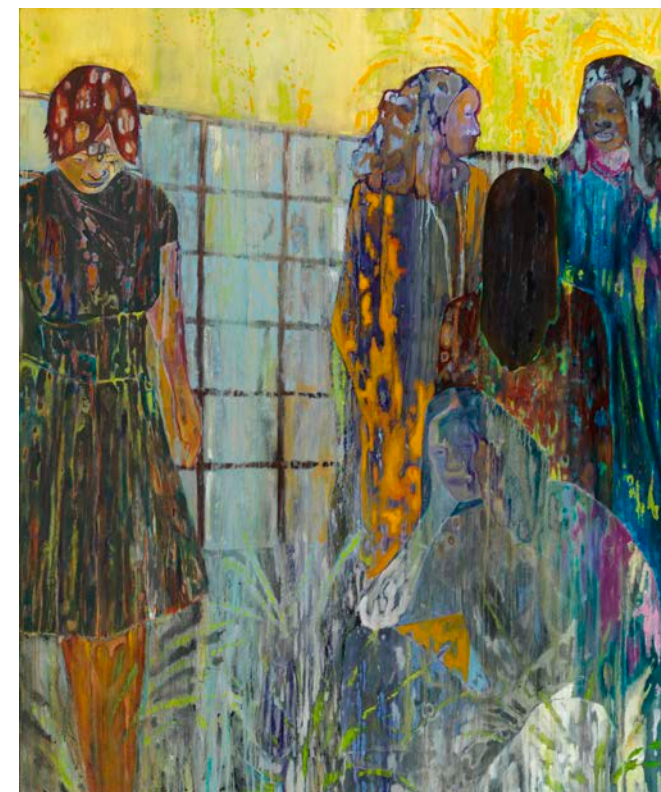
komt een herinnering naar boven die het werk richting geeft. Een tijd geleden was ik bezig met een schilderij van een feestje en zag ik ME-rellen in het nieuws. Dat deed me denken aan een illegale rave in Rotterdam die ik eens bezocht, waar de politie ook met stokken ging slaan. Dan komt zoiets samen en verandert het verhaal ter plekke.

Usually, I have no idea beforehand what I'm going to make, so I just need to have a starting point. The second step is placing the canvas on the floor -- and then I start with oil paint. I add turpentine to break the paint open. And then it gets exciting – I start to have fun. In the early stages, it's more about action, about doing something. Then patterns and shapes emerge that I can respond to. I can guide them, but I can't completely control them. That's what I really enjoy.

Do you mean you start without any idea of the composition or image? Or without an idea of the theme or subject?

It differs. Sometimes I have a very strong idea, and sometimes it's vaguer. I'm currently working on group portraits, so I know I'll be depicting several figures. But it depends a lot on how I feel at the beginning of the day. Especially when

working with large formats, you can't plan the entire work in a single day. You start on something, but the next day you may feel differently about it. Or a memory may surface that channels the work in a particular direction. A while back, I was working on a painting of a party and then I saw riot police in action on the news. It reminded me of an illegal rave I had been to in Rotterdam, where

A Celebration of Unfinished Thoughts (2025)

Kun je ook iets zeggen over jouw materiaal-gebruik?

Ik houd erg van muren die in een vergaande staat zijn. Soms doe ik modellerpasta op het canvas. Ik heb dat in het verleden ook met beton geprobeerd, maar dat breekt uiteindelijk. Die modellerpasta is eigenlijk net zoals badrandkit, maar dan bedoeld voor schilderijen. Ik leg het schilderij op de grond en heb een bak met zand en een zeef. Dan ga ik eroverheen met die zeef en dan wordt die verf in het zand gezogen. Dan krijg je een hele matte structuur. In mijn werk is er meestal niet een lichtbron van links of rechts. Maar het komt meer vanuit het schilderij, van achteren.

Zie je je werk als abstract of figuratief, of er tussenin?

Ik zie het inderdaad als een tussenvorm. Ik voel me in musea bijvoorbeeld vaak aangetrokken tot abstract werk, maar vind het in mijn eigen schilderijen spannend om met beide kanten te flirten. Ook om dingen open te laten voor interpretatie. Als ik een beeld te makkelijk kan ontleden, verliest het soms zijn spanning. Wat ik geweldig vind als mensen naar mijn werk kijken, is dat ze allemaal andere associaties maken. Juist omdat het niet helemaal uitgewerkt is.

Wat zijn kunstenaars die jou inspireren?

Een grootse inspiratie sinds jongs af aan is Marlene Dumas die ik meerdere keren heb mogen ontmoeten. Veel andere kunstenaars die ik goed vind, zoals Peter Doig of Michael Armitage, zitten ook in het middengebied. Ik denk dat materiaal ook best een groot onderdeel van mijn praktijk is. Het eindresultaat is figuratief, maar het maakproces is veel meer vanuit het materiaal.

I also saw police thrashing people with truncheons. Then these things merge and suddenly change the story completely.

Could you also say something about your use of materials?

I'm very fond of dilapidated walls. I sometimes apply modelling paste to the canvas. I've tried using concrete in the past, but it eventually cracks -- whereas modelling paste is actually just like the sealant used in bathrooms, but intended for paintings. I lay the painting on the floor beside a tray of sand and a sieve. I sieve the sand over it, and the paint is sucked into the sand, creating a very matte texture. In my work, there is usually no light source from the left or right. Instead, it comes from within the painting, from behind.

Do you see your work as abstract or figurative, or something in between?

I do see it as an intermediate form. Although I'm often drawn to abstract work when visiting museums, in my own paintings I get a kick out of playing with both approaches. Partly to leave things open to interpretation. An image that is too easy to analyse cannot really be exciting. I love it when people looking at my work are prompted to make all kinds of associations -- precisely because the image is not worked out definitively.

Which artists have inspired you?

Marlene Dumas, whom I've had the privilege of meeting several times, has been a great inspiration since I was young. Many of the other artists I admire, such as Peter Doig and Michael Armitage, also work in between the abstract and figurative. Materials are also a key element of my working method. The end result is figurative, but the creative process is much more based on the materials I'm using.

Jouw kleurgebruik is ook opvallend.

Ja, ik houd van veel, in werken en in mensen. Maar ik voel me ook kleurrijk, of enthousiast. Ik ben gewoon heel gelukkig op het moment. Het gaat heel intuïtief. Vaak wordt het teveel en dan moet ik weer dingen weghalen. Het is gewoon heel erg puzzelen. En als het dan op zijn plek valt, is dat heel duidelijk. Ik heb vaak met mijn werk dat het gewoon niet goed is, totdat het af is. Het is soms ook wel frustrerend, dat je denkt: ik kan toch schilderen? En als het werk helemaal af is, dan denk je: ik had dit zelf ook niet kunnen voorspellen. Ik had het alleen maar kunnen vinden door het te doen.

Hoe kwam je bij de groepsportretten?

De afgelopen twee jaar heb ik een inspirerende groep mensen om me heen gehad die mijn wereldbeeld hebben verbreed. Juist met wat er nu allemaal speelt in de wereld, wilde ik erbij stil staan dat ik deze vrijheid heb, deze mensen om me heen kan hebben. Dat is niet voor iedereen vanzelfsprekend. Ik vind het fijn daar actief dankbaar voor te zijn. Dat ik mijn familie kan zien, nieuwe mensen kan ontmoeten, kunstenaar mag zijn.

Zou je dat politiek noemen?

Tja, waar trek je de grens? Ik denk dat de nadruk in mijn werk meer ligt op community; samen kunnen en mogen zijn, en ook zoekend mogen zijn. Ik ben nu 24 en zou het liefst altijd zoekend blijven. Want dat is wat het leuk maakt en waarom je het doet. Omdat je altijd nieuwsgierig bent. Ik zou het heel verdrietig vinden als ik uiteindelijk een formule vind die ik alleen maar hoeft uit te werken.

Hebben die groepsportretten voor jou ook een historische referentie?

Ja, ik ben erg fan van Frans Hals. Het Frans Hals Museum heeft net een werk van mij aangekocht

Your use of colour is also striking.

Yes, it's partly that I love so much in art -- and in people. I myself feel colourful, enthusiastic! I'm just very happy at the moment. The work is highly intuitive. Often it all becomes too much and then I have to remove things, tone it down. The work involves a lot of puzzling, in that sense. But when things fall into place, it's very clear. I often continue to feel dissatisfied with a work until the moment it's actually finished. That can be frustrating, when doubts creep in and you start thinking 'I can paint, can't I?' And yet when the work is completely finished, you think 'I couldn't have predicted this'. The only way to find it was to do it.

What made you decided to paint the group portraits?

In the past two years I've been surrounded by an inspiring group of people who have broadened my outlook on life. Precisely because of everything that's going on in the world right now, I wanted to reflect on the fact that I have this freedom, that I can have these people around me. That's a privilege that many people don't have. I want to actively show my gratitude for what I have: that I'm able to see my family, meet new people, be an artist.

Would you call that a political position?

I don't know if that's the right word. I think the emphasis in my work is more on community: being free to be together, and to search and explore. I'm 24 years old now and hope that I can always retain a sense of curiosity, keep exploring. That's what makes art fun and drives the artist's work. Because you're always curious. I'd be very sad if I were eventually to find a formula that I ended up just reapplying again and again.

dat binnenkort wordt getoond onder het thema 'wat is familie?'. Zij benoemden iets waar ik nog niet zo bij had stilgestaan, namelijk dat het eigenlijk heel bijzonder is dat je dit in deze tijd kan doen, als schilder, als vrouw. Ik heb veel van de oude meesters geleerd en vind het interessant om dat naar deze tijd te trekken. Eigenlijk kan het niet klassieker dan olieverf en groepsportretten.

Werk je met modellen?

Soms werk ik met een foto, vaak uit mijn hoofd. Ik schilder ook vaak mezelf, als ik op zoek ben naar een bepaalde houding. De mensen die ik schilder ken ik allemaal. Het zijn collega's en vrienden. Het werk 'Jessica' is een portret van mijn nichtje uit Indonesië, wat ik maakte nadat ik daar drie jaar geleden voor het eerst mijn familie ontmoette. Ik kom uit een langere lijn van kunstenaars. Mijn oma is op haar zevende vanuit Indonesië naar Nederland gekomen. Ze kreeg mijn vader op haar negentiende en volgde avondklassen op de kunstacademie, na haar baan van negen tot vijf. En haar oma en oom schilderden ook weer. Dus voor mijn

Jessica (2025)

Do the group portraits also have a historical reference for you?

Yes, I'm a great fan of Frans Hals. The Frans Hals Museum has just purchased one of my paintings that will be displayed under the theme 'What is family?' They mentioned something that had not really occurred to me – that it's actually quite remarkable that you can work in this way today -- as a painter, as a woman. I've learned a great deal from the Old Masters and find it interesting to translate those lessons to the present day. Basically, you can't get much more classical than oil paintings and group portraits.

Do you ever ask people to sit for you?

Sometimes I work from a photograph, or often from memory. I also frequently paint myself when I'm searching for a particular pose. My subjects are always people I know -- they are colleagues and friends. 'Jessica' is a portrait of my niece from Indonesia, which I painted after meeting my family there for the first time, three years ago. I come from a long line of artists. My grandmother came to the Nether-

land family is het wel bijzonder dat ik deze prijs win, en voor mijzelf natuurlijk ook. Ik wist op mijn zesde al van de Koninklijke Schilderprijs. Om dan zelf te winnen is best onwerkelijk. Omdat het altijd iets onbereikbaars leek.

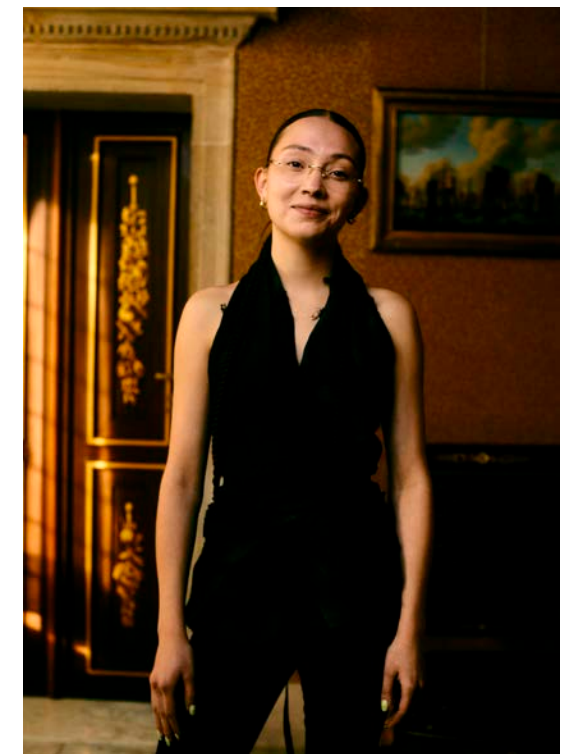
Wat voor advies kun je geven aan aspirerende kunstenaars?

Het is belangrijk om een lange adem te hebben. Niet alles hoeft in één keer te lukken. En je moet vooral doen wat je graag wil doen, niet wat je denkt dat anderen goed of mooi vinden. Ik heb het gevoel dat als het over maken gaat, het uiteindelijk wel naar je toe komt als je eerlijk en oprecht blijft naar jezelf. En helaas ook dan niet altijd.

lands from Indonesia when she was seven. She gave birth to my father at the age of nineteen and attended evening classes at art school after her nine-to-five job. And her grandmother and uncle were also painters. So for me to win this award is a cause for great celebration in my family -- and for me too, of course. I first heard about the Royal Award for Modern Painting when I was six. To win it myself -- something that seemed so unattainable -- is quite surreal.

What advice would you give to artists who are just starting out?

It's important to be patient. You can't expect everything to work out straight away. Above all -- do what you want to do, not what you think others will like or approve of. I believe that in the field of creative work, if you remain honest and true to yourself, in most -- maybe not all, but most -- cases, you will eventually succeed.

Lorian Gwynn

DION ROSINA

Hoe ben je bij het kunstenaarschap terechtgekomen?

Mijn vroegste herinnering aan kunst of creativiteit is het natekenen van tekeningetjes die mijn vader maakte. Hij tekende op elk papiertje dat los en vast zat, als hij niets te doen had. Dat ben ik op een gegeven moment gewoon gaan kopiëren, ik weet niet waarom. Toen ik een opleiding moest kiezen, besloot ik de creatieve kant op te gaan. Ik begon met graphic design en werkte een tijdje als grafisch vormgever, maar miste de autonomie. Ik zat daar een beetje vast: ik wil verder, maar hoe? Ik ben me gaan verdiepen in beeldende kunst en schreef me in voor de docentenopleiding, om toch een beetje de zekerheid te hebben van het docentschap. Uiteindelijk vond ik het toch interessanter mijn eigen praktijk na te jagen.

Was je op de academie ook al bezig met die collage techniek?

Ja, dat is daar begonnen. Voor een project moest ik een beeldarchief aanleggen. Dat sloeg bij mij zo aan dat ik daar eigenlijk altijd bij ben gebleven. Maar ik ben ook wel echt een maker die referentie nodig heeft: ik heb beeld nodig om beeld te maken. Het idee van meerdere beelden bij elkaar voegen, is ontstaan uit het gevoel dat ik me ook in het leven met meerdere thema's tegelijk bezighoud.

Bleek dat ook een sleutel tot het schilderen?

Ja, de collages zijn altijd het fundament geweest. Die werk ik uit op papier en dat is dan de referentie voor het schilderij. En dan kun je natuurlijk in het schilderij nog dingen veranderen, zoals kleur. Maar ik blijf wel echt bij dat originele beeld.

What made you decide to become an artist?

My earliest memory of art or creativity is copying my father's drawings. He would draw on every piece of paper that lay around when he had nothing else to do. At some point, I just started copying him, I don't know why. When I had to choose what to study, I decided to go in a creative direction. I started off with graphic design and worked in that field for a while, but the lack of autonomy got me down. I felt a bit stuck: I wanted to move on, but couldn't figure out how. Then I started to explore the visual arts and enrolled in a teacher training programme, to have the security of a teaching job. In the end, I found it more rewarding to work on my own art.

Were you already working with collage technique at art school?

Yes, that's where it started. I had to create an image archive for a project. I enjoyed it so much that I've actually always stuck with it. But I'm also really the kind of creator who needs a frame of reference: I need images to create images. The idea of combining multiple images originated from the sense that dealing with multiple themes simultaneously is also something I do in everyday life.

Did that turn out to be the key to painting?

Yes, the collages were always the foundation of my work. I design them on paper, and that becomes the frame of reference for the painting. And then you can always change things in the painting, of course, like colour. Even so, I do really stick to that original image.

Do you do any specific research or is it more a question of serendipity?

Both. Sometimes I simply go in search of an image. Of course I have already created frame-

Doe je dan specifiek onderzoek of stuit je toevallig op iets?

Allebei. Soms ben je gewoon op zoek naar beeld. Je hebt natuurlijk al een soort van kaders gecreëerd voor jezelf via de media die je bekijkt. Musea, archiefpagina's, Instagram. Dat sla ik allemaal op, zonder een idee van wat ik ermee ga doen. Maar het kan ook het inscannen van magazines zijn. Alle beeld dragers komen eigenlijk in aanmerking.

Combineer je dan vooral visueel of zoek je een inhoudelijke link?

Ook allebei. Soms vind ik het fijn om helemaal los te laten dat een beeld een bepaalde achtergrond heeft, of om verwijzen naar iets heel specifiek. Dan wordt het geheel wat abstracter en suggestiever. Als ik met een iconisch persoon bezig ben, kun je jezelf niet loswrikken van de bagage die dat met zich meebrengt. Maar ik wil daarbij nooit een heel specifiek verhaal brengen. Bijvoorbeeld een foto van Malcolm X verwerken in een werk, door die juist in een heel abstracte omgeving neer te zetten. Soms gaat het er ook gewoon om dat je zo'n figuur een plek in een andere context wil geven. Misschien een andere wereld dan waar hij vandaan komt. Hoe zich dat dan vormt en hoe dat uitgedraaid wordt, dat mag alle kanten op gaan. Voordat ik ga schilderen heb ik eigenlijk al een soort opzet voor mezelf, van wat zich ongeveer tot elkaar verhoudt.

Contemplating more views (2023)

works for myself in a sense, through the media I look at: museums, archive pages, Instagram. I keep them all, without having any idea what I'm going to do with them. And that includes scanning pictures in magazines

– in fact, in any medium with images.

Do you focus on visual combinations or do you also look for a link in terms of content?

Again, it's both. Sometimes I like to completely leave out the specific background or reference of an image. Then it all becomes a bit more abstract and suggestive. If you're dealing with an iconic public figure, it's impossible to detach yourself from the cultural baggage that goes along with that person. But I never want to tell a very specific story. For example, I might incorporate a photo of Malcolm X into a work by placing it in highly abstract surroundings. Sometimes it's just about wanting to give someone like that a place in a different context -- a different world from the one he comes from. How that takes shape and how it turns out might go in any direction. Before I start painting, I already have a kind of plan for myself, of the rough way in which I want the elements to relate to each other.

Are you sometimes taken by surprise in the painting process?

At the beginning I try to stay as close as possible to the idea I had at the start. But I'm now used to the fact that this may change in the course of the work. If I hold on too rigidly to the original idea,

Gebeuren er dan ook nog verrassingen tijdens het schilderen?

In het begin probeer ik best dicht bij het idee te blijven. Maar ik ben er nu wel aan gewend dat het gaande-weg kan veranderen. Als je te krampachtig vasthoudt aan het originele idee, of aan een collage zoals ik die hebt uitgewerkt, kan dat er ook voor zorgen dat je de spontaneiteit een beetje verliest. Dus ik probeer wel die wegen open te houden zodat er ruimte overblijft voor toevalligheden, dat het gewoon kan ontstaan.

Hoe ga je schilderkundig te werk?

Ik begin vaak met een laag acryl om de kleur een beetje te bepalen. Het fundament van het schilderij. Het schijnt altijd nog een beetje door. En daarna moet er eigenlijk altijd wel een aantal lagen olieverf opkomen. Qua techniek probeer ik ook altijd wel verschillende manieren bij elkaar te brengen. Soms vind ik die oude-meester-stijl heel interessant en begin ik met een onderschildering, maar soms kan een schilderij ook in één of twee lagen gedaan worden, dus dan hoeft je niet dat hele proces door te gaan.

Drift to the centre (2025)

or to the collage I composed, it can lead to a lack of spontaneity. So I do try to keep all avenues open, to leave room for chance discoveries, to allow things to just develop.

How do you tackle the painting process itself?

I often start with a layer of acrylic to more or less determine the colour -- the foundation of the painting. It always glimmers through a little. And then I actually always have to add a few layers of oil paint. In terms of technique, I try to combine

different methods. Sometimes I'm drawn to the Old Master style and start with an underpainting, but there are also paintings that only need one or two layers, without going through that whole process.

Is each work a kind of quest?

Absolutely. It's not that I have a plan for how I'm going to execute it, especially since I want to tackle each painting differently. There's an infinite number of methods and possibilities, so I try to sustain a feeling of suspense and avoid repetition. If things go too fast or seem too simple, I almost feel guilty. I don't allow myself to let it flow too easily. I constantly take on new challenges, although viewers may not notice. That's a recurrent process for me.

Het is een zoektocht per werk?

Ja, zeker. Het is niet dat ik een plan heb van hoe ik het ga uitvoeren, zeker omdat ik het bij elk schilderij weer anders wil aanpakken. De manieren en mogelijkheden zijn ontelbaar, dus ik probeer het wel spannend te houden voor mezelf en niet in herhaling te vallen. Als het te snel of te simpel wordt, voel ik me bijna schuldig. Ik laat het mezelf niet toe om het te makkelijk te laten vloeien. Steeds ga ik weer een uitdaging aan, ook al zien toeschouwers dat misschien niet eens. Voor mij is dat een terugkerend proces.

Het heeft ook iets weg van fotografie. Natuurlijk omdat je foto's ook naschildert.

Ja, ik blijf wel dicht bij dat idee. Het mag zichtbaar zijn dat het een foto is, waarvan ik een schilderij heb gemaakt. Bij dat origineel blijven vind ik heel belangrijk. Die manier van denken komt voor mij meer vanuit de sampling-cultuur, de hiphopcultuur. Daarin was dat in het begin ook heel belangrijk. Dat het een soort 'tribute' is aan de maker van dat beeld. Het is toch een soort toe-eigenen. Sommigen vinden het zelfs stelen. Maar ik vind het wel een spannend ding.

En waar zit jij dan zelf in zo'n werk?

Ik ben altijd bezig met beeld en beeltenissen van een ander. Ik heb nog nooit een zelfportret gemaakt. Maar de gevoelslading die ik erin probeer te brengen, die komt van mij, van binnenuit. Het zit dus minder in die beeltenis, maar meer in de vertaalslag. Dat samplen is ook op de schouders staan van degene die je voor zijn gegaan. Daar kijk ik veel naar; andere kunstenaars, kunsthistorische bronnen.

Zoals?

Ik ben vaak geïnteresseerd in de kunst van 'native populations' die we niet vaak te zien krijgen. Bijvoorbeeld in de jaren 1930 was

Your work bears some similarity to photography – obviously because you sometimes actually paint photographs.

Yes, I do stick closely to that idea. I want it to be clear that it is a photograph that I have turned into a painting. I think it's very important to remain faithful to that original image. For me, that way of thinking comes from sampling culture, hip hop culture – in which this approach was also very important in the early days. It's a kind of tribute to the creator of that image. It is a kind of appropriation. Some people even see it as theft. But I consider it an exciting process.

And where are you yourself in a work like that?

I'm always working with other people's images and representations. I've never made a self-portrait. But the emotional charge I try to inject in my work comes from me, from within. So my presence is not so much in the representation itself as in my interpretation of it. Sampling involves standing on the shoulders of those who came before you. I look at that a lot: other artists, art-historical sources.

Such as?

I take an interest in the art of 'native populations' that we don't often get to see. For example, in the 1930s, archaeologists in what is now Nigeria excavated some highly realistic bronze heads of kings. This challenges the idea that realism was mainly found in Europe. But you really have to look for it, which is also quite telling. It hardly receives any publicity. I'm fascinated by alternative histories of that kind. As far as artists are concerned, 'Drift to the centre' is actually one of the first works in which I added a specific reference. I was interested in the way Rothko painted and the emotional charge he conveyed in his work and wanted to try to do the same. But I'm now exploring even more direct references. For example, I find myself more and more drawn

er een opgraving in wat nu Nigeria is, waarbij heel realistische bronzen koppen van koningen werden gevonden. Dat daagt dan het idee uit dat realisme voornamelijk in Europa te vinden was. Maar je moet daar dan echt op zoek, dat zegt ook veel. Zoiets is geen dominant gegeven. Dat soort alternatieve geschiedenissen vind ik interessant. Wat betreft kunstenaars is het werk 'Drift to the centre' eigenlijk een van de eerste keren dat ik een wat specifiekere referentie heb genomen. Het ging me daarbij om de manier van schilderen of de gevoelslading die Rothko in zijn werk overbracht, dat wilde ik ook proberen. Maar ik onderzoek nog directere referenties. Zo spreekt het werk van Kerry James Marshall me steeds meer aan. Het kan zijn dat figuren van zijn schilderijen terugkomen in mijn werk. Hoe ik dat ga doen, dat weet ik nog niet precies. Maar het spookt wel door mijn hoofd.

Is het belangrijk voor jou dat bezoekers weten wat de verwijzingen zijn?

Het is niet belangrijk voor het werk, wat mij betreft. Het gaat mij erom dat het werk meer van je vraagt dan vijf seconden, dat je er echt tijd mee kan doorbrengen. En dat het een langzaam proces is om daar een soort engagement mee aan te gaan. En daarna kunnen we het hebben over wat is te zien.

In je artist statement noemde je ook spiritualiteit. Hoe speelt dat een rol?

Dat heeft ook met mijn eigen ontwikkeling daarin te maken. In 2021 is er een soort omslagpunt gekomen. Maar ook voor die tijd zat die interesse al in mijn werk. Die gevoelslading, het onstoffelijke. Iets wat je niet helemaal kan benoemen, maar er wel in zit. En meer aanspraak doet op het gevoel voor de kijker. Daar ben ik heel erg in geïnteresseerd. Dat het voorbij het rationele gaat, dat het iets anders is.

to the work of Kerry James Marshall. I may decide to incorporate figures from his paintings in my work. I'm not yet sure exactly how I would do that. But it's on my mind.

Is it important to you that viewers recognise the references?

It isn't important for the work itself. What matters to me is that the work demands more from you than five seconds, that you can really spend time with it. And that it's a slow process, forging a kind of engagement with it. After that we can talk about the visible result.

In your artist's statement you also referred to spirituality. What role does that play?

That also has to do with my own development in that area. In 2021 I reached a kind of turning point. But that aspect was already part of my work before then. That emotional charge, the intangible essence. Something you can't quite define, but is a definite presence – and appeals more to the viewer's emotions. That's something that really interests me. That it goes beyond the rational, into another realm.

Conveying a certain kind of energy?

Yes, energy, feeling ... Something we in the West are in danger of losing. Everything has to be rational and cerebral here, as a result of which the spiritual, mystical element is drained away. It's particularly important to highlight this right now, and to look at cultures where spirituality is still very much present, from which we have much to learn. I want to convey that challenge through my paintings.

What was the turning point you referred to?

That was when my mother passed away in 2021. If you are somewhat receptive to spirituality, interesting things can happen when someone close to you passes away. For me, it really opened

Het overbrengen van een bepaalde energie?

Ja, energie, gevoel... Wat we hier in het Westen een beetje verliezen. Alles moet rationeel en via het hoofd, waardoor het geestelijke of spirituele weg ebt. Het is vooral nu belangrijk om daar aandacht aan te geven, en te kijken naar culturen waar het nog heel aanwezig is, waar we veel van kunnen leren. Ik wil dat uitdagen via die schilderijen.

Wat is dan die omslag geweest die je noemde?

Dat is toen mijn moeder kwam te overlijden in 2021. Als je wat ontvankelijker bent voor spiritualiteit, dan kunnen er interessante dingen gebeuren als iemand die dichtbij je staat komt te overlijden. Bij mij is er wel echt een poort geopend. Je begint steeds meer te voelen, gaat op een andere manier naar de wereld kijken. Dingen die echt belangrijk zijn komen meer naar voren, secundaire dingen verdwijnen meer naar de achtergrond.

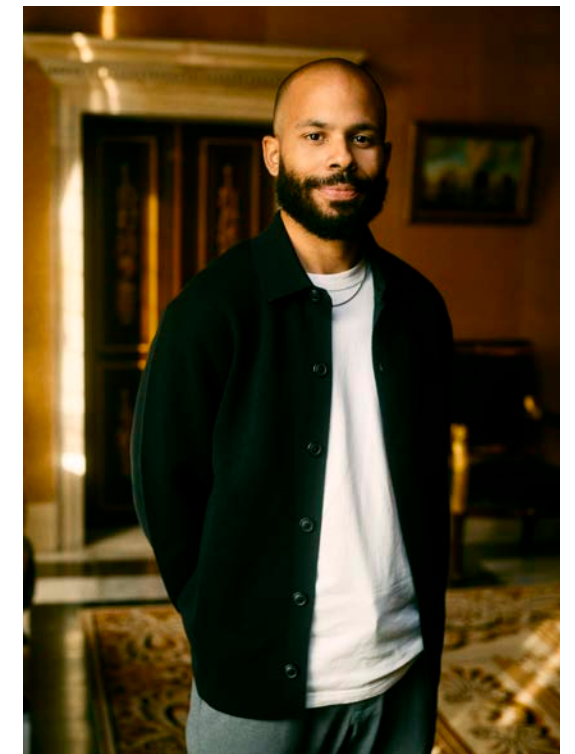
Wat zou je beginnende kunstenaars meegeven?

Ik denk dat het belangrijk is dat je niet stopt met werk maken. Je moet wel een beetje een visie of richting hebben, maar tegelijkertijd moet je ook niet denken dat je dat al helemaal van tevoren kan vormen. En ook jezelf een beetje voorbereiden op teleurstellingen. En openstaan voor fouten maken. We leven nu in een maatschappij van 'instant gratification', en zeker bij de jonge mensen nu kan dat wel lastig worden. Dus je moet echt even die discipline hebben, daar doorheen gaan en erin geloven dat het beter wordt.

a door. You start to feel more and more, start to look at the world differently. You find the really important things coming to the fore, while secondary things fade into the background.

What advice would you give to artists who are just starting out?

I think it's important not to stop creating work. You do need to have some kind of vision or direction, but at the same time, you shouldn't think you can figure everything out beforehand. You also need to prepare yourself a bit for disappointment and be open to making mistakes. We now live in a society of instant gratification, and that can be difficult, especially for young people. So you really need to cultivate discipline, push through, and have faith that things will get better.

Dion Rosina

WINNAARS

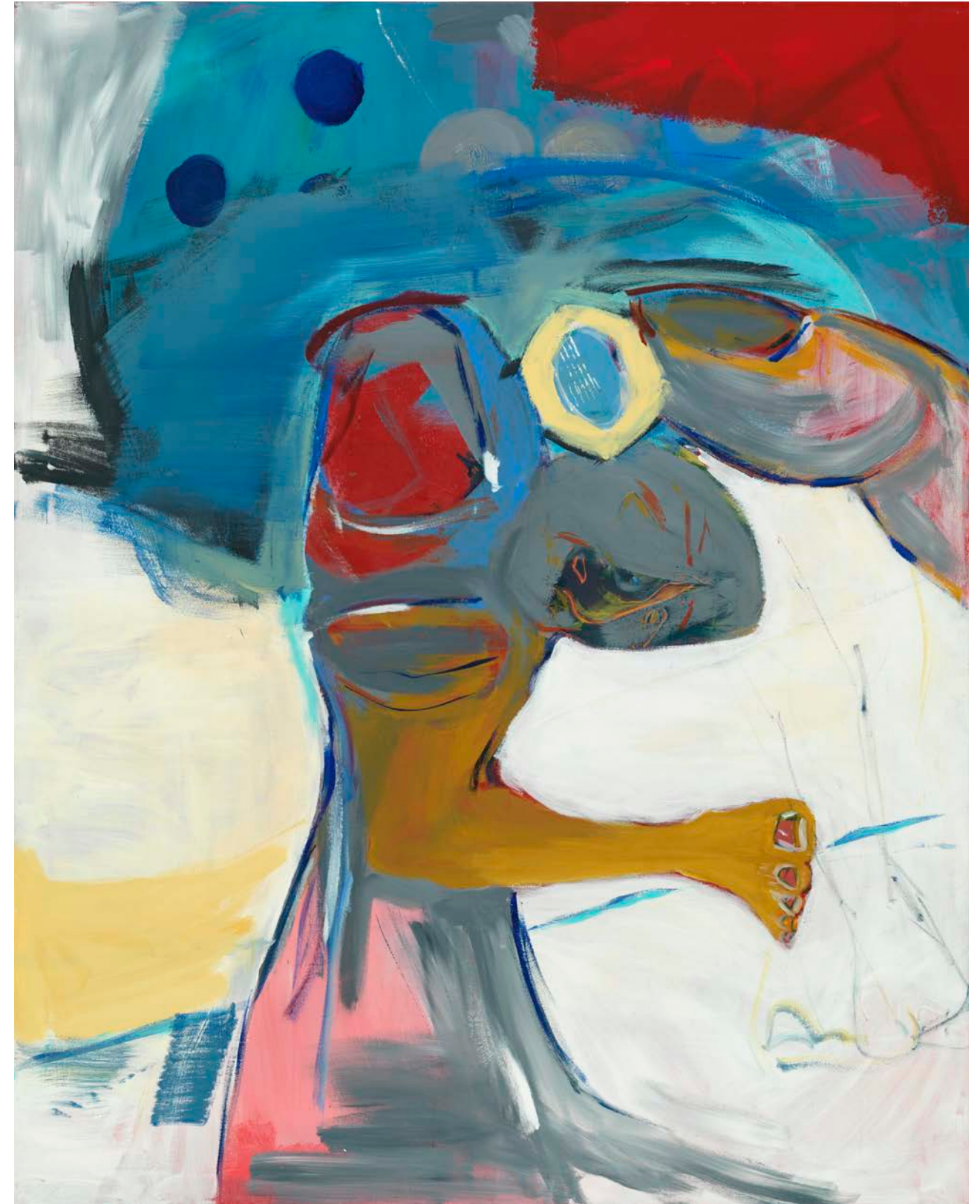
GIDEON VAN GAMEREN

De teen van mijn vader
Acrylverf op doek | Acrylic paint on canvas
200 x 160 cm | 2024

Laskap
Acrylverf op doek | Acrylic paint on canvas
160 x 130 cm | 2025

Achterbak
Acrylverf op doek | Acrylic paint on canvas
50 x 60 cm | 2025

WINNERS

WINNAARS

LORIAN GWYNN

A Celebration of Unfinished Thoughts

Olieverf, modelleerpasta en zand op linnen | Oil paint, modeling paste, and sand on linen
180 x 150 cm | 2025

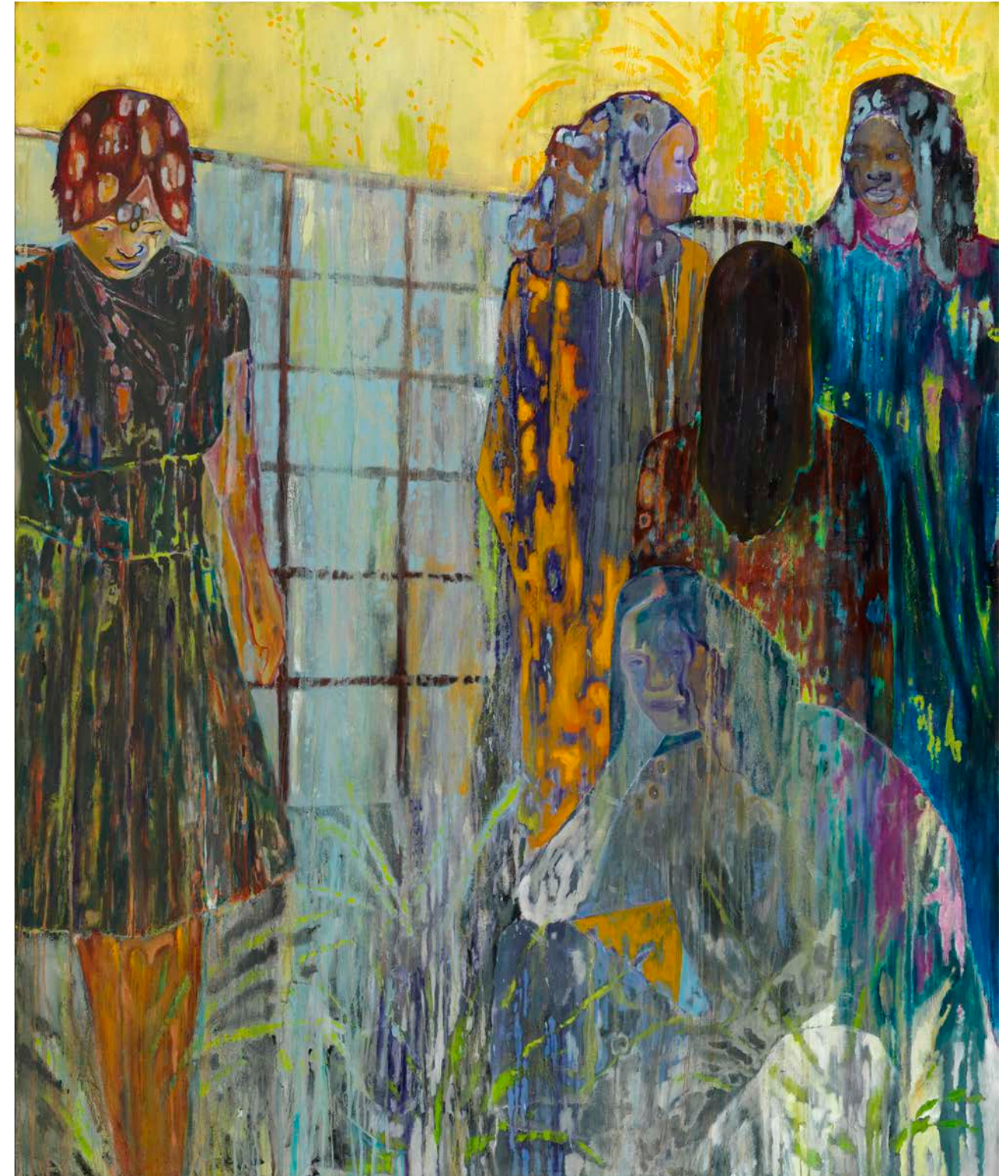
Poker night

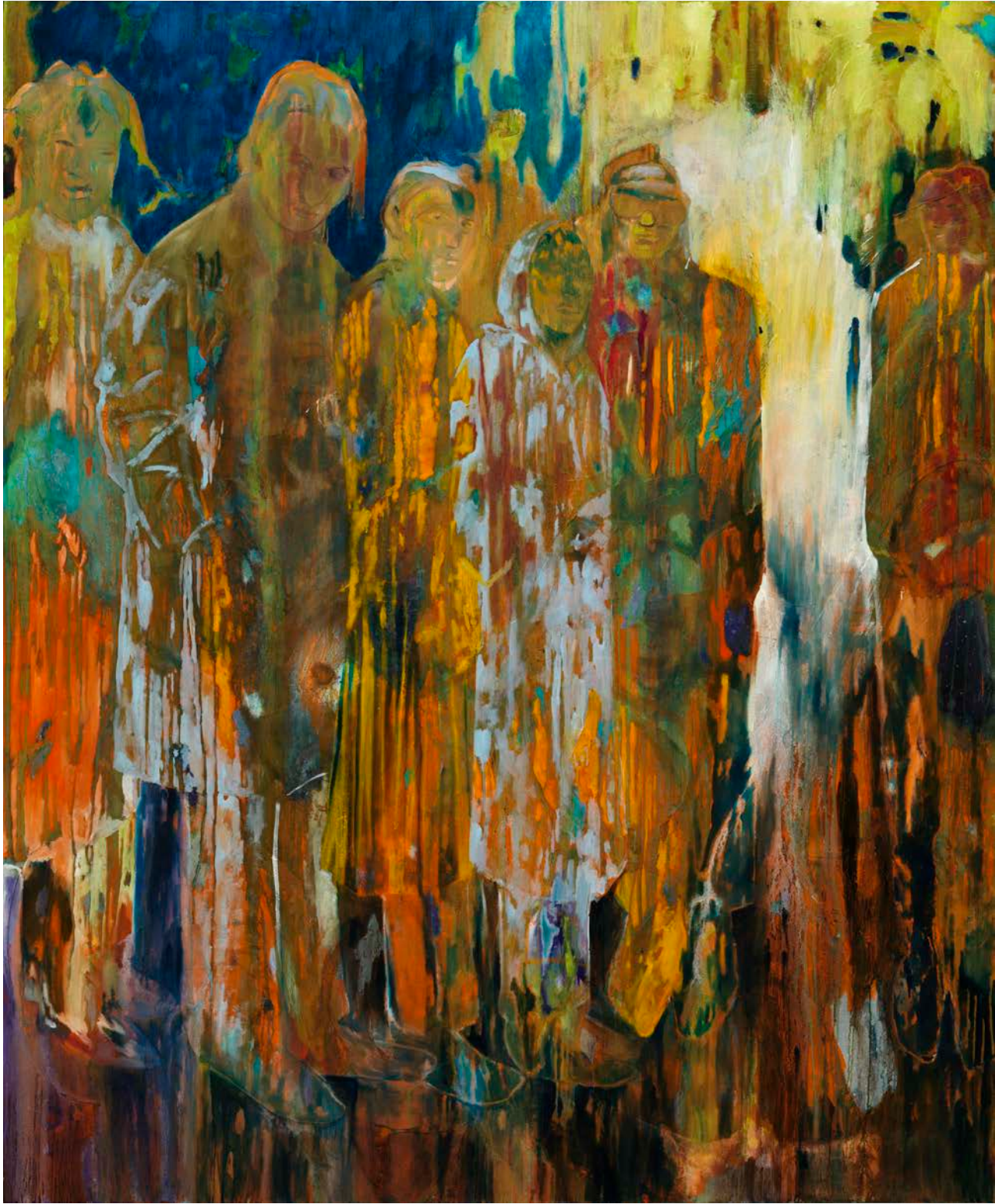
Olieverf, modelleerpasta en zand op linnen | Oil paint, modeling paste, and sand on linen
200 x 165 cm | 2025

Jessica

Olieverf op linnen | Oil paint on linen
120 x 95 cm | 2025

WINNERS

WINNAARS

DION ROSINA

Trauma & grace

Acryl- en olieverf op linnen | Acrylic paint and oil paint on linen
120 x 105 cm | 2024

Drift to the centre

Acryl- en olieverf op linnen | Acrylic paint and oil paint on linen
140 x 150 cm | 2025

Contemplating more views

Acryl- en olieverf op linnen | Acrylic paint and oil paint on linen
58 x 80 cm | 2023

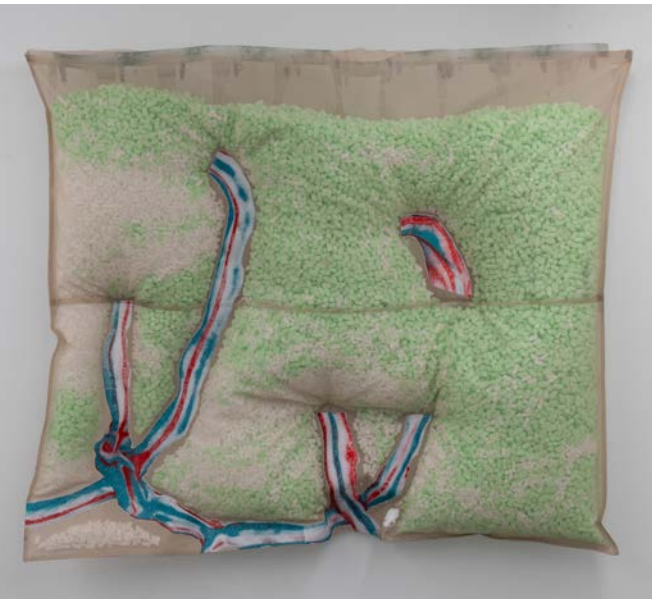
WINNERS

EXPOSANTEN

VICENTE BAEZA

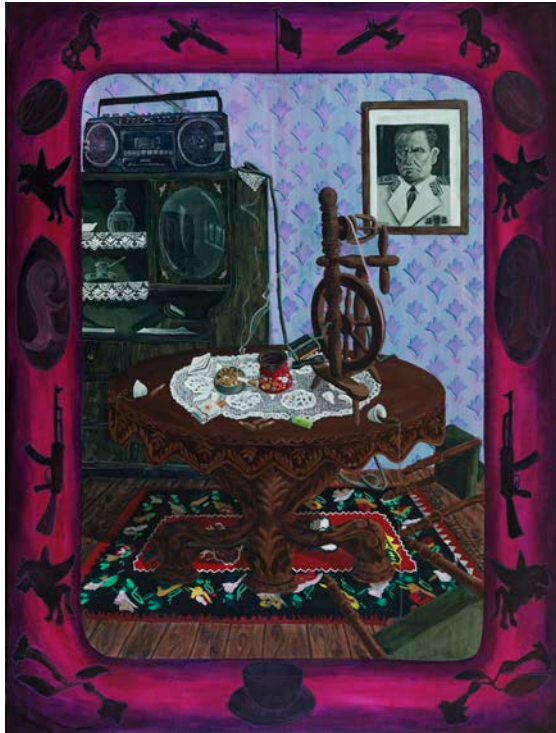
Gut
Zeefdruk en verpakingschips op glasvezelbehang en muggengaas | Screenprint and
packing peanuts on fiberglass wallpaper and mosquito mesh
200 x 240 cm | 2025

Untitled
Acrylverf en kleurstoffen op SBR-rubber | Acrylics and dyes on SBR rubber
140 x 295 cm | 2025

EXHIBITORS

ELMA ČAVČIĆ

The radio told us to leave immediately
Acrylverf en oliepastel op linnen | Acrylic paint and oil pastels on linen
200 x 150 cm | 2022

Family Picnic
Acrylverf en oliepastel op linnen | Acrylic paint and oil pastels on linen
200 x 150 cm | 2023

ANTHONY CHIOU

País, Pais y Paz; Guardianships
Olieverf op katoenen doek | Acrylic paint on cotton canvas
200 x 155 cm | 2025

Paz, País y Pais; The Mingling
Olieverf op katoenen doek | Acrylic paint on cotton canvas
200 x 165 cm | 2025

SOFIIA DUBYNA

Watching You!
Cosmetica, houtskool | Cosmetics, charcoal
120 x 100 cm | 2025

Mothers and Daughters
Cosmetica, houtskool | Cosmetics, charcoal
150 x 200 cm | 2025

SAFAE GOUNANE

Bathroom Contemplations
Acrylverf en oliepastel op doek
Acrylic paint and oil pastel on canvas
90 x 90 cm | 2025

Leave me alone, I just wanna dance
Acrylverf en oliepastel op doek
Acrylic paint and oil pastel on canvas
120 x 100 cm | 2025

GVANTSA JGUSHIA

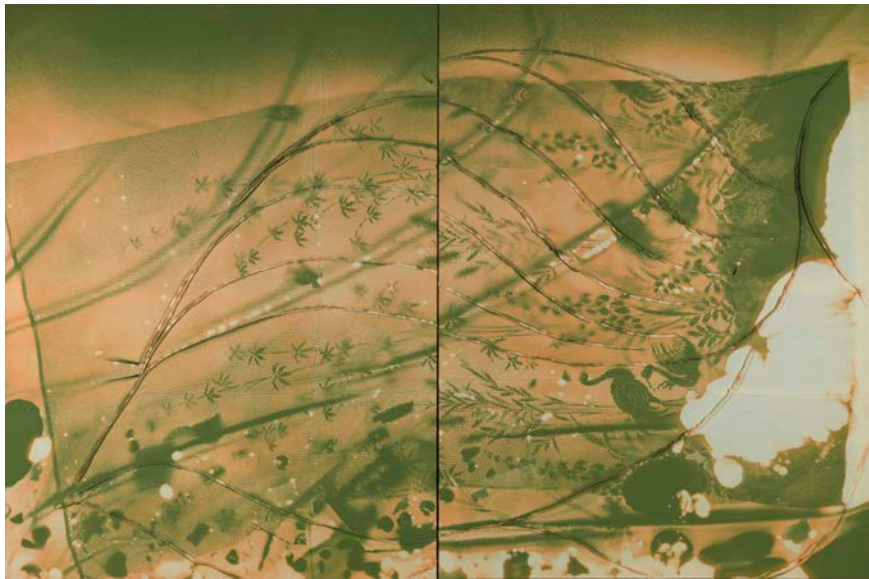

Lap
Beits, houtskool, grafiet, vernis op MDF-paneel | Wood stain, charcoal, graphite, varnish on MDF
61 x 122 cm | 2025

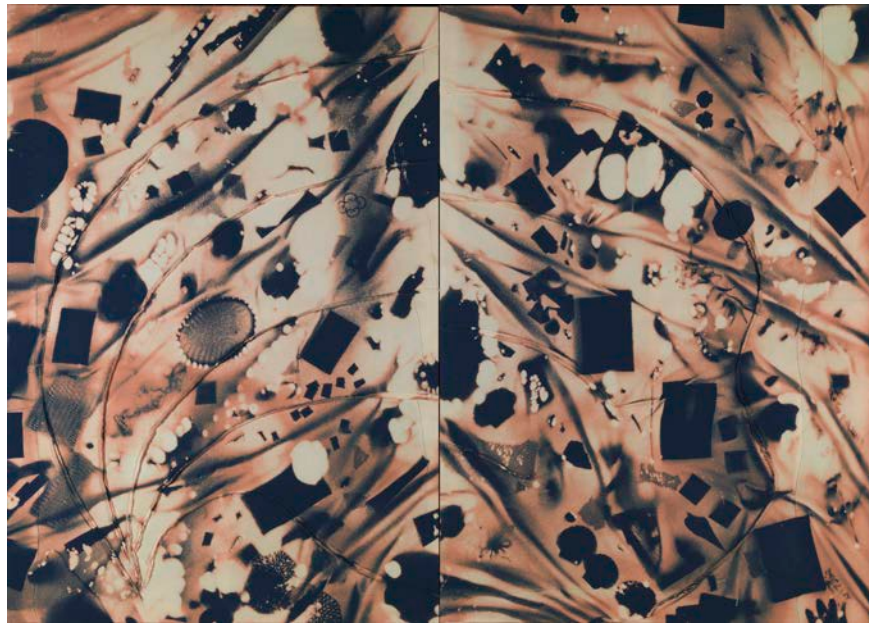

Stone's
Beits, houtskool, grafiet, vernis op MDF-paneel | Wood stain, charcoal, graphite, varnish on MDF
61 x 122 cm | 2024

NAZIF LOPULISSA

Participating Ancestors
Bleek op gekleurd doek, aluminium frame | Bleach on coloured canvas, aluminium frame
200 x 300 cm | 2024

Preferring Things to Names
Bleek op gekleurd doek, aluminium frame | Bleach on coloured canvas, aluminium frame
200 x 300 cm | 2024

SAMUEL MACKIEWICZ

Untitled (Fathom Base)
2-hard verharder, muurprimer, lensreiniger
op doek met laserprint op de achterzijde
2-hard, wall primer, lens cleaner on canvas
with laser print on verso
80 x 100 cm | 2025

Wake Me Up Back Matter
Acrylverf, 2-hard verharder, chocolade, bister,
inkt, vernis op doek | Acrylic paint, 2-hard,
chocolate, bistre, ink, varnish, on canvas
110 x 90 cm | 2025

JOCHEM MESTRINER

Expand and Extrapolate
Olieverf, oliestick, oliepastel en kleurpotlood op katoen
Oil paint, oil stick, oil pastel and coloured pencil on cotton
170 x 140 cm | 2025

Night, Tick
Olieverf, oliestick, oliepastel en kleurpotlood op katoen
Oil paint, oil stick, oil pastel and coloured pencil on cotton
50 x 30 cm | 2025

CHRISTIN MUSSA

I was finally landing, then you stroke me
Houtskool, acrylverf, oliepastel op canvas
Charcoal, acrylic paint, oil pastel on canvas
200 x 200 cm | 2024

Your game, my silence
Houtskool, acrylverf, oliepastel, krijt, kleur-
potloden op canvas | Charcoal, acrylic paint,
oil pastel, chalk, coloured pencils on canvas
200 x 200 cm | 2025

ADA MARICIA PATTERSON

does she look intemperate and unchaste?
Zuurkleurstof en Oost-Indische inkt op crêpe de chine zijde | Acid dye & india ink on crepe de chine silk
70 x 100 cm | 2025

it might bear her up
Zuurkleurstof en Oost-Indische inkt op pongee-zijde | Acid dye & india ink on pongee silk
70 x 90 cm | 2025

THIJS SEGERS

Knol van de nacht
Tempera grassa op linnen op paneel
Tempera grassa on linen on panel
22 x 35 cm | 2025

La partance continuelle
Tempera grassa op linnen | Tempera grassa on linen
75 x 90 cm | 2025

CONTACT

Gideon van Gameren (1998)
gideonvgameren@hotmail.com
gideonvangamerenkunst.cargo.site
instagram.com/gideon_gameren

Lorian Gwynn (2001)
loriangwynn@gmail.com
loriangwynn.com
instagram.com/loriangwynn

Dion Rosina (1991)
dionrosina@gmail.com
dionrosina.nl
instagram.com/dionrosina

Vicente Baeza (1992)
vicentebaezazuniga@gmail.com
spazioa.it/vicente-baeza
instagram.com/vicentebaezaz

Elma Čavčić (1995)
elmaa236@hotmail.com
elmacavcic.nl
instagram.com/elma.cavcic

Anthony Chiou (2003)
chiouanthony@gmail.com
instagram.com/anthony.c.chiou

Sofia Dubyna (2000)
dubyna.sofia@gmail.com
sausagesossya.com
instagram.com/sosinmyau

Safae Gounane (1999)
safaegounane@gmail.com
instagram.com/arulled

Gvantsa Jgushia (1999)
gvantsajgushia28@gmail.com
instagram.com/gvantsajgushia

Nazif Lopulissa (1991)
naziflopulissa@gmail.com
naziflopulissa.com
instagram.com/nasbami

Samuel Mackiewicz (1997)
mackiewicz.samuel830@gmail.com
instagram.com/hugswithmom

Jochem Mestriner (1998)
mestrinerjochem@gmail.com
jochemmestriner.com
instagram.com/jochem.mestriner

Christin Mussa (1991)
christinmussa@gmail.com

Ada Maricia Patterson (1994)
adamariciapatterson@gmail.com
ampatterson.com
instagram.com/ada_patterson_

Thijs Segers (1996)
thijs.segers@hotmail.com
thijssegers.com
instagram.com/thijssegers

WINNAARS | WINNERS 2026 - 1947

2026

Gideon van Gameren
Lorian Gwynn
Dion Rosina

2025

Taqwa Ali
Lieve Hakkers
Eniwaye Oluwaseyi

2024

Faria van Creij-Callender
Shivangi Kalra
Tobias Thaens

2023

Bobbi Essers
Ricardo van Eyk
Thierry Oussou

2022

Kenneth Aidoo
Eva Spierenburg
Iriée Zamblé

2021

Rinella Alfonso
Philipp Gufler
Hend Samir

2020

Janne Schipper
Charlott Weise
Dan Zhu

2019

Leo Arnold
Cian-Yu Bai
Machteld Rullens

2018

Raquel van Haver
Sam Hersbach
Neo Matloga

2017

Vera Gulikers
Niek Hendrix
Janine van Oene
Suzie van Staaveren

2016

Tanja Ritterbex
Bart Kok
Mike Pratt
Sam Salehi Samiee

2015

Rabi Koria
Joost Krijnen
Lennart Lahuis
Jouni Toni

2014

Niels Broszat
Koen Doodeman
Bob Eikelboom
Jessica Skowroneck

2013

Wieteke Heldens
Marijn van Kreij
Philipp Kremer
Jorn van Leeuwen

2012

Frank Ammerlaan
Jasper Hagenaar
Keetje Mans
Evi Vingerling

2011

Marie Civikov
Omar Koubâa
Katja Mater
Navid Nuur

2010

Moran Fisher
Carl Johan Högberg

Jenny Lindblom
Kim van Norren

2009

Marie Aly
Esiri Erheriene-Essi
Hans Hoekstra
Carien Yatsiv

2008

Alex Jacobs
Sebastiaan Verhees
Helen Verhoeven
Bas de Wit

2007

Pascal van der Graaf
Simon Hemmer
Malin Persson
Marjolijn de Wit

2006

Antoine Berghs
Wouter Kalis
Lucy Stein
Anneke Wilbrink

2005

Mariëlle Buitendijk
Melissa Gordon
Aukje Koks
William Monk

2004

Thomas Raat
Marjolein Rothman
Peter Vos
Barbara Wijnveld

2003

Antoine Adamowicz
Wafae Ahalouch el
Keriasi
Sander van Deurzen
Thomas Raat

2002

Lise Haller Baggesen
Raaf van der Sman
Esther Tielemans
Chantal Veerman

2001

Peter Brenner
Sara van der Heide
Rezi van Lankveld
Marcelino Stuhmer

2000

Henk Jonker
Fahrettin Örenli
Bas Zoontjens
Ina van Zijl

1999

Robbert Jan Gijzen
Frederika Hasselaar
Joris van der Horst
Gé Karel van der
Sterren

1998

Arthur den Boer
Mattijs van den
Bosch
Natasja Kensmil
Dieuwke Spaans

1997

Frank Lenferink
Paul Nassenstein
Dieuwke Spaans
Serge Verheugen

1996

Annemiek de Beer
Norbert Grunschel
Bas Meerman
Rik Meijers
Dino Ruissen
Ellen Zwarteveen

1995

Noud van Dun
Maarten Janssen
Carla Klein
Paul Nassenstein
Danne van
Schoonhoven
Machiel van Soest

1994

Irina Balen
Hannah van Bart
Koen Ebeling Koning
Gijs Frieling
Elsa Hartjesveld
Rob Verf

1993

Richard Brouwer
Pierre Cops
Rens Janssen
Michael Raedecker
Wouter van Riessen
H.W. Werther

1992

Wim Bosch
Sarianne Breuker
Hans Broek
Allard Budding
Janpeter Muilwijk
Rinke Nijburg

1991

Tjong Ang
Ton Boelhauer
Jacqueline Böse
Noëlle von Eugen
Kiki Lamers
Robert Suermondt

1990

Britta Huttenlocher
Wjm Kok
Jan van der Ploeg
F.G.Th. Ros
Paul Vos de Wael

1989

Suzan Drummen
Mirjam Hagoort
Marja van der Heiden
Benoît Hermans
Hein Jacobs
Wim Konings

1988

Siert Dallinga
Nour-Eddine Jarram
Karenina de Jonge
Ton Kraayeveld
Bob Negrijn
Maaïke Vonk

1987

Hans Ensink op Kemna
Hewald Jongenelis
Jacqueline Peeters
Lauran Schijvens
Marianne Theunissen
Klaasje Vroon

1986

Steven Aalders
Jan van den
Dobbelsteen
Bart Domburg
Michiel Duvekot
Diederick van Kleef
Gerard Kodde

1985

Ellen van Eldik
Manuel Esparbé Gasca
Reggy Gunn
Berend Hoekstra
Lex van Lith
Kees Versloot

1984

Bettie van Haaster
Frank Hutchison
Guus Koenraads
Erik Pott
Conrad van de Ven
Willem van Weelden

1983

Helma Pantus
F.F. Beckmans
Peter Klashorst
Jos van Merendonk
Marien Schouten
Han Schuil

1982

Arja van den Berg
Jos Boomkamp
Joris Geurts
Kees de Goede
Maarten Ploeg
Nies Vooijs

1981

Ernst Blok
Ansuya Blom
Jan Commandeur
Peter Kenniphaas
Emo Verkerk
Henk van Woerden

1980

Hedy Gubbels
Eugène Jongerius
Henk Metselaar
Sonia Rijnhout
Tiny van der Sar

1979

Alumet
Inge van Haastert
Sjef Henderickx
Egidius Knops
Pieter Mol

1978

Nic Blans jr.
Cees Bouw
Roland Sohier
Toon Teeken
Elizabeth de Vaal
Willem van Veldhuizen
Marc Volger

1977

Gerard Hendriks
John van 't Slot
Peter Thijs
Frans van Veen
Albert Verkade
Hans van Wingerden

1976

Hans Boer
Hedy Gubbels
Burgert Konijnendijk
J.F.B. Stuurman
Peter Thijs
Hans de Wit

1975

Hans Boer
Hedy Gubbels
Burgert Konijnendijk
J.F.B. Stuurman
Peter Thijs

1974

Hans Boer
Arie van Geest
Dick Gorter
Burgert Konijnendijk
Peter Leeuwen
Johan van Oord

1973

Jules Bekker
Annemarie Fischer
Dick Gorter
Burgert Konijnendijk
Nelleke Montfoort
Flip Rutten

1972

Arie van Geest
Dick Gorter
Mareike Geys
Gerard van Zon

1971

Pat Andrea
Peter Blokhuis

Gèr Boosten
Mareike Geys
R.W. van de Wint
Pieter Zwaanswijk

1970
Mareike Geys
Cécile Hessels
Kees Spermon
Jacob Zekveld
Pieter Zwaanswijk
Siet Zuyderland

1969
Walter Nobbe
Kees Spermon
R.W. van de Wint
Wladimir Zwaagstra
Pieter Zwaanswijk
Siet Zuyderland

1968
Mareike Geys
Age Klink
Jacob Zekveld

1967
Mareike Geys
Henk Huig
Evert Maliangkay
Wim Moerenhout
R.W. van de Wint
Jacob Zekveld
Siet Zuyderland

1966
Frits Calon
Ton Klop
Theo Schuurman
Henk Westein

1965
Peter Jansen
Ton Klop
Jaap van der Pol
Henk Westein

1964
Jan Dibbets
Jaap van der Pol
Jacques Slegers

1963
Pat Andrea
Gustave Asselbergs
Hans Hamers
Ton Klop
Joop van Meel

1962
Han Mes
Wim Moerenhout
Ton Orth
Jan Roeland
Lukas Smits

1961
Peter Jansen
Willem Kloppers
Han Mes
Jacques Slegers
Jan Willem Smeets

1960
Henk Dorré
Willem Kloppers
Han Mes
Ton Orth
Gerard Verdijk
Aat Verhoog

1959
Gerard van den
Eerenbeemt
Arie van Houwelingen
Steven Kwint
Guillaume Lo-A-Njoe
Annemiek Rutten
Lukas Smits

1958
Gerard van den
Eerenbeemt
Pieter Engels

Ton Frenken
Jaap Hillenius
Trees Suringh
Auke de Vries

1957
Jaap Hillenius
Han Mes
Ko Oosterkerk
Ton Orth
Willem den Ouden
Aat Velthoen

1956
Jacques Frenken
Hens de Jong
Lei Molin
Jan Sierhuis
Marijke Stultiens-Thun-
nissen

1955
Ko Oosterkerk
Lei Molin
Hans Truyen
Aat Velthoen
Louis Visser
Toon Wegner

1954
Geery de Bakker
Hans Engelman
Kees Franse
Jaap Ploos van Amstel
Wim Strijbosch
Marijke Stultiens-Thun-
nissen

1953
Jaap Ploos van Amstel
Max Reneman
Pierre van Soest
Marijke Stultiens-Thun-
nissen
Gerrit Veenhuizen
Co Westerik

1952
Rudi Bierman
Arie Kater
Harry op de Laak
Frans Nols
Pierre van Soest
Co Westerik

1951
Henk Bies
Dirk Breed
Mia Jongmans
Jacob Kuyper
Dirk Trap
Jan Jaap Vegter

1950
Elisabeth de Boer
Nora van der Flier
Cootje Horst-van
Mourik Broekman
Frans Nols
Max Reneman
Dirk Trap

1949
Herman Berserik
Elisabeth de Boer
Jef Diederer
Ger Lataster
Frans Nols

1948
Herman Berserik
Jef Diederer
Theo Kroeze
Ger Lataster
Frans Wiegiers

1947
Pieter Defesche
Jef Diederer
Chris van Geel
Jan Groenestein
Frans Wiegiers
Nicolaas Wijnberg

COLOFON | COLOPHON

Catalogus
Koninklijke Prijs voor Vrije Schilderkunst 2026

ISBN 9789072080653

Tekst
Yasmijn Jarram
Mirjam Westen

Vertaling
Beverley Jackson

Fotoverantwoording
Tom Haartsen, p. 25-26, 29-32, 35-36,
41-64
Mylan Roosendaal, p. 20-21, 27, 33, 39
LNDW Studio, p. 53 (boven)

Vormgeving
Vorm de Stad, Amsterdam

Druk
Wilco Art Books, Amersfoort

Uitgever
Stichting Koninklijk Paleis te Amsterdam

Tentoonstelling in het Koninklijk Paleis
Amsterdam
4 februari tot en met 29 maart 2026

*Bij het regelen van de auteursrechten van de
illustraties is met grote zorgvuldigheid te werk
gegaan. Mochten er onvolkomenheden
geconstateerd worden dan zal de uitgever
daarvan graag op de hoogte worden gesteld.*

© Stichting Koninklijk Paleis te Amsterdam

www.koninklijkeprijs.nl

Catalogue
Royal Award for Modern Painting 2026

ISBN 9789072080653

Texts
Yasmijn Jarram
Mirjam Westen

English translation
Beverley Jackson

Photo credits
Tom Haartsen, p. 25-26, 29-32, 35-36,
41-64
Mylan Roosendaal, p. 20-21, 27, 33, 39
LNDW Studio, p. 53 (top)

Graphic design
Vorm de Stad, Amsterdam

Printing
Wilco Art Books, Amersfoort

Publisher
Royal Palace Amsterdam Foundation

Exhibition at the Royal Palace Amsterdam
4 February - 29 March 2026

*The utmost care was taken to secure the rights to
reproduce all copyrighted illustrations. Should
any omissions nonetheless come to light, those
concerned are urged to contact the publisher.*

© Royal Palace Amsterdam Foundation

www.koninklijkeprijs.nl

